

Tengernek Csillaga

2009. szept.–okt.
XIV/5. szám

Mária korának lapja

Ára: 290,- Ft

Csobánka – Szentkút – kegykép

Lábunk együtt járjon

Lábunk együtt járjon,
kezünk együtt gyűjtsön,
szívünk együtt dobbanjon,
bensőnk együtt érezzen,
elménk gondolata egy legyen,
fülünk együtt figyeljen a csöndességre,
szemünk egymásba nézzen
és tekintetünk összeforrjon,
ajkunk együtt könyörögjön
az Örök Atyához irgalomért!

(az Úr Jézus által kért ima, 1962.05.04., Szereteláng Lelki napló)

Napi ima a Szűzanyához

Boldogságos, szép Szűzanyám!
Felajánlom és a te Szeplőtelen Szent Szívednek
szentelem magamat egészen.
Testemet, lelkemet, minden képességemet,
sorsomat, jövőmet, összes enyéimet,
édes hazámat.
Irgalmasság Anyja!
Benned bízom és remélek,
add meg a békét
és a jó halál kegyelmét énnekem. Ámen.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Dr. Kühár Flóris O.S.B. : Szűz Mária élete (folytatás)	1
A Szereteláng elfogadása hazájában	11
Ne féljete a lángtól	13
„Értetek és sokakért”	15
„Leborulva áldlak, láthatatlan Istenség”	17
Máriakegyhelyek	
Csobánka – Szentkút	23
Hálaadó litánia.	24
Papság éve	26
Mária kora	
Magyarok Nagyasszonya	27
Nagyboldogasszony	31
Rövid emlékezés Kiss Áron atyára	33
Rózsafüzér	
Jáki Szaniszló: Fénnyel teli titkok	36

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor
Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára
A hátsó borítón: A Szeretet Anyja és Királynője (Szereteláng) – Sümeg, Ferences kegytemplom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány
A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária élete (folytatás)

Dr. Kühár Flóris O.S.B.

A Szent Család

A nagy események és megpróbáltatások után nyugalom jött a Szűzanya életére. Az Úr szolgáló leánya, aki ráhagyatkozott az Isten akaratára, újra visszatért abba a házba, melyben az angyal köszöntötte.

Visszatérése után minden nap és hónap újabb örömeit adta anyai boldogságának. Az ő gyermeke, az Isten egyszülött Fia, az ő karjain fejlődött, erősödött testben és lélekben. Az Isten Fia, aki az eget és a földet mindenható akaratával kormányozza, mint ember egészen ráhagyatkozott az általa alkotott természeti törvényekre és növekedése is hasonlós volt más gyermekek fejlődéséhez. Az isteni természet mintegy elrejtőzött benne, nem is tudta más Názáretben, csak édesanyja és nevelőatyja, hogy Jézus az Isten Fia.

Ennek a gyermeknek anyai gondozása a Szent Szűznek jutott osztályrészül. Az ő keblén pihent, az ő anyai tején fejlődött, az ő karjai símogatták és csókolgatták ajkai. Első mosolyával édesanyját vidította és első szava is az volt: anyám.

Amikor első lépteit próbálgatta, mindig visszakíváncozott anyja karjai közé.

A nagy természetben, melyet isteni mindenhatósága alkotott, édesanyja társaságában gyönyörködött az emberré lett Isten-Fia. Szép tavaszi napon a názáreti házból indult ki a mezőre, hogy meglássa a virágok szépségét és adózzék velük együtt hódolattal a mennyei Atyának. Fölötte az ég madarai röpködtek, énekelték a gondtalan élet énekét, hisz a mennyei Atya gondoskodott róluk.

A földeket ekék túrták és a szántás nyomában megjelent a magvető, hogy elhintse a magot. Az isteni gyermek mindent figyelt és édesanyjától kért magyarázatot.

Csodálattal nézett a hóborította Hermon hegyére, mely fehér fejét nyáron is büszkén emelte az ég felé.

Otthon, a szegény és szerény házban szorgalmas munka folyt. József kezemunkájával tartotta fenn családját. Szerette az egyszerűséget, sem hitvesének, sem a gyermeknek nem adhatott kincset, pompát.

Nem volt a háznál fényűzés, csak az élet szükséges eszközei: igénytelen táplálék, egyszerű ruházat, meleg, barátságos otthon.

A Szent Szűznek is részt kellett vennie a családfenntartás gondjában. Tisztán tartani a házat, elkészíteni az ételt, megvarrni mindnyájuknak a ruhát – ez volt az ő gondja. Míg József a műhelyben serénykedett, a Szűz a maga dolgával volt elfoglalva, a kisded édesanyja lábánál ült és játszadozott a forgáccsal, mely atyja gyaluja alól a földre esett. Összerakosgatta a pálcikákat,

a kis faragott kockákat, melyekkel nevelőatyja lepte meg és próbált építeni. Az égből az angyalok kíváncsok voltak hozzá, hogy segítsenek neki, de ő megelégedett Édesanyjának és Szent Józsefnek társaságával.

A ház békességének párja nem volt, az isteni kised öröközte fölötté. A Szent Szűz hitvesi szeretettel szerette Józsefet, de ez a szeretet kettejük közt egymás szűzi tisztaságának szeretete volt. Szeretetük telve volt tisztelettel, méltósággal egymás iránt. A Szent Szűz bámulta Józsefben az igazságos, egyenes lelkületet, az Úr akaratában való föltétlen megnyugvást, a szorgalmat és gyengédséget. József hitvesében hódolt az Isten anyjának; szent volt előtte a Szűz, aki Isten-Fiát hordozta, érinthetetlen szentély; az Úrnak temploma. Közöttük a gyermek, akit a mennyei Atya rájuk bízott. Életük a neki való szolgálat volt és ők jól akarták szolgálni. Hisz mindketten oly közel voltak az Istenhez – hogyan kívántak volna más örömet, mint amit tőle kaptak.

A kised jelenléte megszentelte szívük érzését, gondolatukat, szavukat, tettüket. Az erények teljessége ragyogott szemükből. Házuk előcsarnoka volt az örök hajlékoknak, de a másvilág boldogsága még rejtőzködött előttük, mint ahogy az Isten is láthatatlanná vált az ő gyermekükben.

Kicsi, jelentéktelen élet folyt a názáreti házban a szomszédok ítélete szerint; oly csendes, hogy alig vettek mások tudomást róla. De azért ez az élet minden pillanatában az örökkévalóság kezdete volt és a hétköznapi munka minden mozzanatát az ég angyalai figyelték boldog örömmel.

A gyermek fejlődött bölcsességben, kedvességben Isten és az emberek előtt. Bölcsességének kezdetét édesanyja és nevelőatyja látta. Hódoló tisztelet a Mennyei Atya alkotásaival és törvényével szemben; a kised maga volt a törvény, az isteni akarat; megnyilatkozásai, cselekedetei az Úr törvényének tisztelő félelmén indultak.

A kisednek lelki fejlődése a Mennyei Atya szeretetének, az iránta való önfeláldozó lelkületnek erősödése, gyarapodása volt megnyilatkozásaiban. Nem mintha a benne rejlő szeretetnek szüksége lett volna bensőleg fejlődésre, növekedésre. Ahogy ő mennyei Atyját ismerte és szerette, az emberi létének első pillanatától kezdve az Istennek szeretetben boldogító látása volt, hiszen benne egy személyben egyesült az örökkévaló, végtelen isteni természet és az emberi természet, melyet magának alkotott.

A kised akkor is látta Mennyei Atyát végtelen fölségében, midőn édesanyja karjain pihelve, őt mosolyával boldogította; az ő benső világa, tudása és szeretete a Mennyei Atya színről-színre való látásának gazdagságával volt tele.

Ez a benső világ bontakozott ki benne, mint ahogy kibontakozik a bimbo és színét, illatát napvilágra hozza; mint ahogy a napfény megtörik a har-

matcseppen és sokszínű szivárvánnyá gazdagodik. A Szent Szűz pedig, aki gyermekének ezt a fejlődő kibontakozását napról-napra szemlélte, érezte, megtapasztalta azt, amit az angyal hirdetett neki: hogy az ő fia a Magaságbelinek gyermeke.

Most még egészen az övé volt a gyermek; ő nevelte és a gyermek neki és nevelőatyjának engedelmeskedett. Már a házi dolgokban is segítségükre volt, Szent József mellett tanulta a mesterséget és édesanyja megbízását teljesítette boldog engedelmességgel.

A Szűzanyának még nem kellett arra gondolni, hogy az ő fiára más engedelmesség is vár, hogy a Mennyei Atyához való szeretete elszakítja őt majd az otthontól, az édesanyjától.

Atyád és én bánkódva kerestünk Téged

A gyermek Jézus elérte tizenkettedik évét. Ebben a korban a törvény kötelező ereje már rá is vonatkozott. Szűz Mária és Szent József minden esztendőben elmentek a húsvéti ünnepekre Jeruzsálembe.

A gyermek örvendezett, hogy mehet a szentvárosba. A hegytetőkön éjszaka fellobogtak a tüzek, jelezték Nízan hónapjának újholdját. Az emberek messze távolságokról megindultak a szentváros felé.

A falvakban és a városokban újabb csoportok csatlakoztak hozzájuk, külön mentek a férfiak, külön a nők, külön a gyermekek.

A szent család is csatlakozott az egyik csoporthoz.

Megérkeztek a szentváros elé. A gyermek előtt feltűntek hatalmas falai, palotái, aranytól ragyogó temploma. Mily örömmel énekelte a zsoltárt, midőn a városba ért.

*Örvendeztem, midőn mondták: Jahve (az Isten) házába megyünk,
Lábunk kapud alatt áll, Jeruzsálem.*

*Mily erősen épültél Te, kivel Júda sorsa annyira egybenőtt;
Hova a nemzetségek vándorolnak, Jahve nemzetségei.*

*Izrael kötelessége Jahve nevét dicsérni,
Mert ott állnak ítéletre készen Dávid székei.*

*Kérjétek Jeruzsálemnek békességét: Legyen béke hajlékaidban,
Békesség falaidon és bőség palotáidban.*

*Testvéreimért és barátaimért békesség neked
Jahveért, a mi Istenünkért*

Áldás terajtd.

(121. Zsoltár)

A Szent Család Nízan hónap 14-ik napján elköltötte a húsvéti bárányt; 15-én bemutatták a nagy áldozatot a templomban és este vágták le az első kéve árpat, melyet másnap áldozatként elégettek a templomban.

Ezek után az ünneplők hazatérhettek.

Szűz Mária és Szent József megindultak a názáretiek csoportjával. Egy napi út után este meg akartak pihenni, de a gyermek nem volt velük. Azt hitték, hogy más csoporttal jön, rokonok vagy ismerősök közt és nem agódtak érte. Jöttek egymásután a zarándokcsapatok, kérdezősködtek a gyermek után, keresték, de nem találták.

A Szűzanyának nehéz lett az éjszakája és másnap aggódó szívvel indult vissza hitvestársával a szent városba. Hogy fogják oly nagy városban megtalálni a gyermeket, annyi idegen közt! Hátha valami baja történt!

A Szent Szűz sokat szenvedett eddig is, de ő, a gyermek, mindig vele volt. Most miatta kell aggódnia, keresve-keresnie, hogy újra megtalálja boldogságát. A városban egész nap keresték, bejárták az ismerősöket, bejárták az utcákat, figyeltek, kérdezősködtek. Jézust nem találták.

Újabb éjszaka – Jézus nélkül. A Szent Szűz oly elhagyatottnak érezte magát, imádságába könnyek vegyültek, kitérta lelkét az Úrnak, de panaszkodni nem mert. Talán arra gondolt, hogy gondatlanság volt a gyermeket egyedül hagyni. De hiszen már tizenkét éves és a szentvárosba is a gyermekek csoportjával jött.

Elmúlt a nehéz éjszaka és eljött a hajnal. Siettek Józseffel, most egyenest a templomba mentek.

A templom egyik csarnokában a törvénytudók ültek és magyarázták nagyszámú hallgatójuknak Mózes törvényeit és a szent könyveket. A hallgatók kérdezősködtek, érdeklődtek, a tudósok feleltek a kérdésekre. A gyermek Jézus ide tért be, midőn szüleitől elvált. Hamar feltűnt kedvességével is, okosságával is. Kérdéseivel az írástudók figyelmét is magára vonta.

Idejött másnap és harmadnap is. A tanítók annyira megszerették, hogy maguk közé ültették a tanítói emelvényre és figyelmesen hallgatták bölcs beszédét.

Így találták meg édesanyja és Szent József. Bámultak a jeleneten, mely eléjük tárult.

Édesanyja hozzá közeledett, a megtalálás örömebe még belecsendült az elhagyatottság fájdalmas panasza: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Atyád és én bánkódva kerestünk téged!

A gyermek fölállt, szeméből végtelen komolyság áradt, édesanyja érezte, hogy most az Isten Fia szólal meg:

„Miért kerestetek engem? Nem tudjátok, hogy Atyám dolgaiban kell foglalatoskodnom?”

A gyermek ezen szavakkal búcsúzott is a törvénytudóktól és követte Józsefet és édesanyját. Édesanyja sokat gondolkozott a feleleten. Minél jobban elmélyedt rajta és visszagondolt az ő gyermekének jóságos engedelmességére, mellyel kívánságait is parancsként vette, annál inkább érezte, hogy gyermekének ezen megnyilatkozása számára még sokat, igen sokat fog jelenteni. Tehát el tudja őt is hagyni az a gyermek, kinél jobbal egy anya sem dicsekedhetik? A te lelkedet pedig tör fogja átjárni: mi lesz ez a tör?

A gyermeki szeretet erős törvény, erős kapocs anya és gyermek között. A tizenkétéves gyermek már érezte anyjával, hogy a természet legerősebb érzései fölött uralkodik benne a másik: a szeretet mennyei Atyja és megváltó hivatása iránt.

Íme, hogy hal meg az igaz

A hang néha sokáig bűg végig a harangon, alig akarja elhagyni. A Szent Szűz lelkében is bűgött az a hang, melyet a templomban hallott. Pedig voltak az ő lelkében csengő, édes hangok is, ezek daloltak benne, midőn az angyal jött, midőn a Magnificatot énekelte, midőn a Glória megszólalt a barlang fölött. De a lélek mélyén ott volt a haragnak mély hangja, életének szenvedései. És azt is meg kell érnie, hogy gyermeke is elhagyja és neki ezt ugyanúgy kell fogadnia, mint mikor először mondta: íme az Úr szolgáló leánya.

Még vele mehetett vissza Názáretbe és ott újra kezdődött a békés, munkás élet.

A gyermek eltanulta nevelőatyja mesterségét és vele együtt dolgozott.

Múltak az évek. A gyermekből férfi lett, férfi, aki jellemének nagyságát csak sejtette és tudásának kincseit még nem hozta napfényre. Az anya boldogsága volt Jézus és most már támasza is.

Az a kis názáreti ház úgy el tudta rejteni az édesanyját is, gyermekét is!

A gyermek felnőtt, nevelőatyja előregedett. Keze már nem bírta úgy a munkát, ereje folyton fogyott.

Istenre hagyatkozott életet élt, nem félt a végétől.

Betegség nem bántotta, csak érezte, hogy a vég elközeledett. Odatúl ősei várták. Itt a legszentebb Szűz állott mellette, az Isten anyja és a Megváltó gyámolította öregségét.

A halál úgy jött rá, mint falevélre a csendes ősz. Lassan sárgul, elveszti színét, azután szél nélkül, vihar nélkül lehull a földre.

Hitvese állt ágya mellett, fejét Jézus tartotta. Bizodalmos, boldog előkészület a halálra – Jézus és Mária társaságában. Néhány szó a Megváltó ajkán, néhány szó, melyet egyszerre hallott meg a haldokló és a Mennyei Atya és Szent József lelke ott volt ősei közt. Nagy örömet vitt oda át, mikor megmondta, hogy a Megváltó már a földön van és az ég rövidesen megnyílik számukra.

A pátriárkák, próféták nem látták, József látta a Megváltót. Az ószövetségi szentek legnagyobbja ő.

A holttestet kegyelettel eltemették. A Szent Szűz egyedül maradt fiával.

Az idő elérkezett, az Isten Fia tudta, mikor jön el az az óra, hogy el kell hagynia a názáreti házat. Édesanyjával gyakran beszélt a hivatásról, mely rá vár. A Szent Szűz aggódva várta fiának kilépését a názáreti házból. De megnyugodott, hiszen tudta, hogy a megváltásra mindenkinek szüksége van. Az ő szíve is telve volt szeretettel az emberek iránt, kiket Ádám bűne döntött romlásba. Imádkozott, hogy jöjjön el végre az Isten országa, az ő Fiának országa.

Az áldozatoktól nem akart visszariadni. Érezte, hogy nehéz lesz egyedül maradnia, de neki, éppen neki kellett az élet legnagyobb boldogságáról lemondania, arról, hogy állandóan együtt lehessen Jézussal.

Ahogy egyetlen fia beszélt hozzá, megértette, hogy számára sincs más út, mint ráhagyatkozni az Atya akaratára.

A Mennyei Atya kezéből vette élete örömét, Jézust, az ő kezéből veszi a tört, mely szívét átjárja.

A válasznak a gondolata is nehéz volt. A Szent Szűz édesanyja volt, mély szívű és ép lelkű. Az ilyen szívnek öröme és fájdalma is mélyebb, mint azoké, akiknek játék az élet.

Mi szószólónk és közbenjárónk

A Jordán partja mellett, nem messze a fővárostól, próféta túnt föl, akinek a híre hamar bejárta egész Zsidóországot. Származásáról az emberek nem tudtak semmit. De amikor a hír eljött Názáretbe, hogy a próféta a pusztában kiáltó szavának mondja magát, hogy előkészítse az Úrnak útját: a Szent Szűz tudta, hogy ez Erzsébetnek fia, János, aki ifjúkorában elhagyta szülői házát és a pusztába vonult.

Itt az idő, hogy az ő fia, Jézus, megkezdje nyilvános működését.

A Szűzanya előkészült már erre a napra. Jézus éppen harminc éves lett. János tanítása nyomán az egész nép várta a Messiást, a tudósok kimutatták Jakób áldásából és Dániel próféta jóvendüléséből, hogy a Megváltó ideje elérkezett. Judea fölött Pontius Pilátus, a császár helytartója zsarnokosko-

dott és keserítette az Isten választott népét. A nép várta a szabadítót, aki a zsarnok uralmát megdönti és felállítja újra Dávid királyi trónját.

A szent Szűz szívében már ott állt ez a trónus, fölötte, gondolatai és érzelmei fölött egyszülött Fia uralkodott. Ő tudta, hogy Jézus nem a rómaiaknak, hanem a Sátánnak, a bűnnek zsarnokságából fogja népét megváltani.

Jézus elbúcsúzott édesanyjától. A názáreti rokonokra bízta édesanyját. Elváltak és az Urat édesanyja csókja kísérte útjára.

Távoztával üres lett a ház. Az édesanya sírt elhagyatottságában, azután körültekintett a házban. Elment innét József, elment egyetlen fia. Csön-des a műhely, nincs aki dolgozzék. Hiányzik az arca, az a jóságos, komoly arc, szeméből nem sugárzik a boldogság, mely édesanyját boldogítja. Nem hallja szavát, melyen keresztül a lelke nyilatkozott meg mélyen, igazán. Nincs, akivel együtt imádkozzék, akitől a Mennyei Atya jóságáról és igazságáról halljon. Nincs, akire édesanyjai gondját fordítsa, akiért szorgoskodjék. Elment, nem vitt magával mást, csak a ruhát, mely rajta volt. Azt is az édesanyja készítette. Pénzt se vitt, ételmet sem magával.

Elment, sokáig nem hallott róla semmit.

Hogy megkeresztelkedésekor a Jordánban megnyílt az ég és a Szentháromság megnyilatkozott a Messiás dicsőítésére, azt csak később tudta meg. Hogy utána negyven napig a pusztában böjtölt és legyőzte a Sátánt, arról sem tudott az édesanyja. De azért vele volt, lélekben kísérte minden nap; vele ébredt, vele nyugodott. Mindig érte, az ő országáért könyörgött, az emberekért, hogy romlásukra ne legyen, hogy ellen ne mondjanak neki.

Kánában, mely nem volt messze Názárettől, menyegző készült. A Szűzanya rokonságban volt a jegyespárral és bár máskor nem szokott ilyenféle alkalmakon megjelenni, most elfogadta a meghívást. Többedmagával ment Názáretből Kánába és segített a menyegzős lakoma elkészítésében.

Estefelé nagy öröm érte. Épp akkor érkezett meg Judeából Kánába Jézus tanítványai kíséretében. Amint ezt hallotta, rögtön figyelmeztette a jegyeseket, hogy hívják meg a Mestert tanítványaival. Bár a jegyések szegények voltak és ennyi vendégre nem voltak előkészülve, örömmel megtették a Szűzanya kívánságára.

Ezen a menyegzőn találkozott az édesanyja Fiával és tanítványaival. Anyai boldogsággal szemlélte azokat az egyszerű embereket, akikről alig tudott mást, mint hogy szeretik az ő Fiát és elhagytak érte mindent. Lelkébe zárta őket is.

Elhelyezkedtek valamennyien a szegényes hajlékban. A Szent Szűz Fia mellett ült. A lakoma még be sem fejeződött, midőn Mária észrevette, hogy a vőlegény zavarban van. A szolgálk súgták neki, hogy a bor fogytán van.

Nagy szégyen volna a házra, ha ez kitudódnék. A Szent Szűz érezte, hogy segíteni kell rajtuk, hiszen az új vendégeket az ő kedvéért hívták meg.

Hogyan segítsen? Nem igen töprengett ezen, hanem halkán odaszólt Fiához: „Nincs boruk.” Tudta, hogy Jézus segíthet. Jézus azt felelte. „Mi volna köztem és közted, ó asszony? Még nem jött el az én óráim.”

Az Úr Jézus ezen szavait sokan félreértik. Azt gondolják, ahogy Jézus édesanyját megszólítja, abban nincs elég tisztelet iránta. Pedig az egyszerű nyelvben (mint a régi magyar nyelvben is) ez volt a legszebb szó; a királynét is így szólították. Azért mondjuk az Üdvözlégyben: Asszonyunk, Szűz Mária!

Amikor az Úr azt kérdezi. „Mi volna köztem és közted?” voltaképpen azt akarja a szemita népek szokása szerint kifejezni, kik gyakran kérdés formájába öltöztetik a tagadást, nincs köztünk semmi, ami elválasztana; nincs, amit én másképp akarnék, mint te, anyám. Csak még nem jött el az én óráim. Édesanyja is nyilván így értette.

Az édesanya tudta, hogy az ő Fiának akarata mindenben a Mennyei Atya akarata szerint igazodik. Atyja szabja meg cselekvésének, csodatételének idejét. De tudta azt is, hogy Jézus neki semmit sem tagadhat meg. Édesanyja volt, sohasem kért tőle úgy, hogy fia ne teljesítette volna kérését.

Biztos volt abban, hogy Jézus valamiképp fog segíteni a bajon. Oda lépett a szolgálkhoz és azt mondta nekik: „Tegyetek meg mindent, amit a Mester parancsolni fog.”

Ott volt hat nagy kőkorsó, melyeket a zsidók a törvény előírta mosdásoknál használtak. Jézus megparancsolta a szolgálknak, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. Jézus szó nélkül, mozdulat nélkül, isteni akaratával borrá változtatta a vizet. Aztán mondta a szolgálknak: „Merítsetek belőle és vigyétek a násznagynak.”

A násznagy megízlelte és kitűnőnek találta a bort. Félrehívta a vőlegényt és csodálkozásának adott kifejezést, hogy ilyen meglepetést tartogat a lakoma végére. A vőlegény meglepődött; kikérdezték a szolgálkat és akkor tudták meg, hogy mi történt.

A Szent Szűz kérésére tette az Üdvözítő első csodáját, mellyel tanítványainak hitét megerősítette és a népnek bizalmát messiási hivatásával szemben fölkelte.

Az édesanya is megnyilatkozott, ugyanakkor, midőn egyszülött Fia megmutatta isteni hatalmát. Ez a megnyilatkozás az ő anyai jóságának és hatalmának kiadása volt Jézus által mindazokra, akik Jézust, az ő Fiát szeretik. Jézus csodával, édesanyja közbenjáró kérésével mutatta meg hatalmát.

A jel, kinek ellene mondanak

Jézus megkezdte nyilvános működését. Mindjárt megindult személye körül a harc. Voltak, akik hittek neki a csodák alapján, voltak, akik ellenségei lettek tanításai miatt.

A kis Názáret is megoszlott. Hallották a híreket Jézus tetteiről Jeruzsálemben és Kafarnaumban, de nem ment a fejükbe, hogy az „ács fia”, ahogy ők ismerték gyermekkorától kezdve, tőlük különbözzék, hogy ez a szegény mesterember legyen a Messiás.

A Szent Szűz legközelebbi rokonainál látta ezt a kételkedést, sőt hitetlenséget. Akadt közülük kettő, aki csatlakozott az ő Fiához: Jakab és Judás testvérek, Máriának és Kleofásnak a fiai, de a többiek távol maradtak tőle.

Jézus Kánából lement a húsvéti ünnepekre a fővárosba, onnét tanítványaival Szamarián keresztül jött vissza Galileába.

Eljött utazásai közben Názáretbe is. Viszontlátta a házat, melyben nevelkedett, édesanyját, aki távozása óta oly nehezen várta.

Ez a látogatás azonban nem édesanyjának szólt. A Messiásnak megjelenése volt saját városában. A názáretiek kíváncsiak voltak rá, mit fog nekik mondani, mivel fogja bizonyítani küldetését. Szombat volt, Jézus szokása szerint elment a zsinagógába. A zsoltárok eléneklése után a törvényeket olvasták, majd a próféták olvasására és magyarázatára került a sor. A pap Jézusnak adta az irattekercset, ő fellépett az emelvényre és felolvasta Izajás próféta szavait: „Az Úr lelke van rajtam, mert fölkent engem szent kenetjével. Elküldött engem, hogy hirdessem az evangéliumot a szegényeknek, hogy gyógyítsam a megtört szívűeket, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a világosságot, mindenkinek az Úr örömeit és a megfizetésnek a napját.”

Fölcsavarta a tekercset és visszaadta a papnak. Leült. A szemek feszülten szegeződtek rája. Elkezdte beszédjét: „A jövendölés, melyet hallottatok, a mai napon teljesedett be köztetek.” Folytatva kimutatta, hogy ő a Megváltó, amit a próféták mondtak, rajta valósul meg. Ő hirdeti a szegényeknek az evangéliumot, ő gyógyítja a megtört szívűeket, ad világosságot a vakoknak és ő szabadítja meg a bűnnek rabjait.

Tetszett a beszéd és önkéntelenül ámultak a názáretiek az „ács fiának” tudásán, beszédének szépségén. De azért telve voltak kétkedéssel és kérdezték egymás közt: hát nem ez az ács fia? És ő mondja magát Messiásnak? Mivel tudja bizonyítani küldetését?

Csodákat vártak volna. Az Úr Jézus kijelentette, hogy nem tesz csodát a kedvükért. Ezen aztán nagyon megsértődtek a názáretiek. Többre becsü-

li náluk az idegeneket, sőt még a pogányokat is. Ahelyett, hogy magukba szálltak volna és hitetlenségüket okolták volna, haragjuk nőtt Jézus ellen. Egyszerre csak fölugráltak helyükről, megfogták Jézust, kivitték a zsinagógából, kivezették a városból ama hegy csúcsára, melynek lábánál Názáret épült. Le akarták innét lökni a mélységbe. De egyszerre csak karjukat megbénította a fensőbb hatalom és Jézus isteni méltósággal távozott közülük.

A Szent Szűz, aki nem volt a zsinagógában, úgy hallotta hamarosan az eseményeket. Szíve összeszorult, mikor látta, hogy az ő Fia tényleg az a jel, melynek ellene mondanak. Még itt, saját városában sem ismerik el. Mi vár rá másutt!

Aki Atyám akaratát cselekszi, az az én anyám, testvérem

Az Üdvözítő nyilvános működésének első esztendeje elmúlt, ismerte az egész nép, körüljárt mindenfelé tanítva és jót téve.

A második húsvét után visszatért Galileába és Kafarnaum környékén tanított. A názáreti házban ezalatt csendesen élt a Szűzanya, elhunyt hitvesének, Józsefnek rokonai közt. A világ szeme az ő Fiát figyelte, telve volt hírével minden hely; a Szent Szűz élete rejtett maradt. A Szűzanya is úgy gondolkozott, mint Keresztelő Szent János: Neki – Jézusnak – kell gyarapodnia, nekem – kevesbednem. A Mennyei Atya gondviselésébe épp úgy bele volt illesztve a Szent Szűz dicsősége a napkeleti bölcsek előtt, mint elhagyatottsága a Megváltó nyilvános működése alatt. A Szent Szűz nem kereste Fiában önnönmagát, nem vágyott arra, hogy Jézussal őt is dicsőítsék, az ő nevét is magasaltalják. Csak az Úr egyszerű szolgálója akart maradni. Pedig azok, akik Jézust hallgatták, önkéntelenül is rá gondoltak. Az az asszony, akinek az ajkán az Úr Jézus tanítása után felhangzott az édesanya dicsérete ezen szavakkal: „Boldog a méh, mely téged hordozott és az emlékek, melyek tápláltak”, sokak lelkéből beszélt.

De az Üdvözítő maga sem akarta, hogy az ő édesanyját *pusztán* azért dicsőítsék, mert életet adott neki, hanem azt akarta, hogy édesanyjának méltósága magasabban álljon az ő hívei előtt. Azért e mondatba foglalta azt a dicséretet, melyet ő akart édesanyjának adni. „Főként pedig boldogok azok, akik az Isten igéjét meghallják és megőrzik.”

Így dicsőítette az Isten Fia édesanyját. Rámutatott arra az életre, mely méltóvá tette a Szent Szüzet arra, hogy Isten Fiának legyen édesanyja. Ez az élet az Isten föltétlen szolgálata volt; a Szent Szűz ebben a *szolgálatban volt nagy és ezáltal lett nagy*.

Az evangéliumok egyetlen egyszer említik meg, hogy a Szent Szűz isteni Fiát hallgatta tanítása alatt. Jézus éppen ördögöt üzött ki egy emberből Kafarnaumban. A farizeusok, hogy Jézus híveit megzavarják, azt a vádat találták ki ellene, hogy Belzebub, az ördögök fejedelme által üzi ki az ördögöket. Az Üdvözítő isteni bölcsességgel verte vissza ezt a vádat, úgy-úgy ellenfelei szégyenben maradtak.

Édesanyja ekkor a názáreti rokonokkal szintén a hallgatók közt volt. Háttul maradt, a tömeg mögött, onnét hallgatta isteni Fiát. Midőn Jézus beszédét befejezte, a rokonokkal együtt hozzá akart jutni a tömegben keresztül. Az egyik ember megmondta az Üdvözítőnek, hogy édesanyja és rokonai keresik. Jézus végig tekintve tanítványain és a népen, így felelt: „Íme, az én anyám és testvéreim! Aki az én Mennyei Atyám akaratát cselekszi, az az én testvérem, nővérem, anyám!”

Jézus tudta, hogy édesanyja mindig a Mennyei Atya akaratát cselekszi; azt akarta, hogy a hallgatók, a tanítványok buzduljanak föl az Isten oly nagy szeretetére, mint amilyen az ő édesanyja szívében égett. Akkor, ha ezt tesz, oly közel juthatnak lélek szerint az ő szívéhez, mint amilyen közel állott hozzá test szerint is, lélek szerint is az ő édesanyja.

Éppen ebben áll a Szent Szűz méltósága: mivel életében megtartotta az Isten igéjét (törvényét), azért volt méltó arra, hogy az örök Igét, a második isteni személyt, az Isten egyszülött Fiát mondhassa fiának.

(folytatás; utolsó részt a következő lapszámban közöljük)

A Szereteláng elfogadása hazájában

Történelmi pillanatoknak lehettünk tanúi, amikor június 6-án, a 10. Országos Szereteláng Imatalálkozón kihirdette Dr. Erdő Péter bíboros prímás, esztergom-budapesti érsek a „Mária Szeplőtelen Szívének Szeretelángja Mozgalom” elismerését a főegyházmegyében. Az eseményre a Kispesti Jézus Szíve-templomban került sor, amelyet és annak környékét zsúfolásig megtöltötték a hívek. A 31 pap és mintegy 1500 hívő vastappsal honorálta a bíboros főpásztor bejelentését, hiszen ezzel hazájában is elismerést nyert ez a már világszerte ismert és elterjedt lelkeségi mozgalom.

Jóváhagyásának indoklásában elmondta a Bíboros úr: „Miközben Magyarországon nem lehetett ezzel hivatalosan foglalkozni, a világ számos országában ez a lelkeség elterjedt, és azt láttuk, hogy pozitív gyümölcsöket terem. Mielőtt Budapesten ezt a döntést meghoztuk, sok külföldi személyi-

séggel, püspökökkel, papokkal beszélünk és hazai lelkipásztorokkal, akik tanúsították azt, hogy milyen gyümölcsöket terem a Szereteláng lelkiisége az egyes emberek és a közösségek életében. Márpedig tudjuk, hogy a jó fa jó gyümölcsöt terem, és bizony nagyon pozitívak voltak ezek a tanúságok.

Azután bizottságot jelöltünk ki. Különböző papok vették kézbe az írásbeli emlékeket is: a Lelki Naplót magát, a dokumentációt a külföldi alapításokról, arról, hogy hogyan ismerték el a világban Braziliától Mexikóig sokféle egyes püspökök ezt a Mozgalmat, mint a Krisztus-hívők magántársulását. Ebből az az eredmény származott – nem régen zárult le ez a vizsgálat – hogy Egyházunk hitelesnek, azaz a katolikus hitnek megfelelőnek ismeri el a Lelki Napló tartalmát, és a közösségnek a munkáját, életét és szabályzatát olyanak tekinti, amely a Katolikus Egyház hiteles lelkiiségi mozgalmait és közösségeit jellemzi... Tehát nem elfeledkezni kell róla, hanem örömmel mintegy a gyertyatartóra tenni, hogy világítsa a ház egész népének. Világoskodjék hát ez a karizma az egész magyar népnek is, miközben sok országban már komoly kegyelmi hatásokat eredményezett...

Kapjon hát Egyházmegyénkben is elismerést, járuljon hozzá hívő közösségünk és népünk lelki megújulásához.” – mondta Erdő Péter.

A Bíboros úr egyben azt is bejelentette a Szereteláng Találkozón, hogy megadja az Imprimaturt, az egyházi jóváhagyást Kindelmann Károlyné szül. Szántó Erzsébet Lelki Naplójának, a Szereteláng Lelki Naplónak kiadásához. Ezzel lehetővé tette, hogy megvalósuljon a Szűzanya kívánsága, amelyet Erzsébet asszony által közölt 1962 okt. 19-én: „Azt akarom, ahogy nevemet ismerik a világon, úgy ismerjék meg Szívem Szeretelángját is, mely csodákat tesz a szívek mélyén.” Valamint, hogy „Szívem Szeretelángjának kegyelmi hatását minden népre és nemzetre kiterjesztem.” (1963. szept. 16.)

A Találkozón részt vettek a Szereteláng Mozgalom nemzetközi vezetői is, a Morais házaspár Braziliából, és beszámoltak a Mozgalom főbb eseményeiről és terjedéséről különösen Közép-és Dél-Amerikában. A Kanadából érkezett országos felelős, Gérard Picard elmondta, hogy 65 ország Szereteláng központjával tartja a kapcsolatot Interneten keresztül.

X. Országos Szereteláng Találkozó, 2009. június 6.

Részletek a találkozóról

Ne féljete a lángtól

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe... A Szűzanya viszi gyermekét a templomba, hogy bemutassa a Mennyei Atyának. Ugyanakkor nyújtja nekünk is, hogy Krisztus éljen bennünk, fénye megvilágítsa, szeretete meleget árásson reánk és a világra. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe egyben a Szereteláng ünnepe is. „Ne féljete a Lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni, mint szívetekben végbemenő csoda... Nem csak a Nekem ajánlott országokban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyúlni, és az egész világon el fog terjedni. Kérem a Szentatyát, hogy Szívem Szeretelángjának ünnepét Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, február 2-án tartsátok. Nem kívánok külön ünnepet.” Ezek a Szűzanya szavai egy magyar édesanya, Kindelmann Károlyné, Szántó Erzsébet lelke mélyén. Ő 1962-től haláláig, 1985-ig kapott üzeneteket Jézustól és a Szűzanyától a Szeretelánggal kapcsolatban, melyeket lelki naplójában jegyzett föl.

Teljesült vajon a Szűzanya kívánsága, hogy mindenüvé eljusson az Ő Szeretelángja? Bár még nagyon sok a tennivalónk, mégis örömmel mondhatjuk, hogy több országban, mint futótűz terjedt el. A Szereteláng lelki naplót, ill. annak kivonatát eddig 24 nyelvre fordították le. A spanyol nyelvre való fordítása óta a Szereteláng Mozgalom szinte az egész amerikai kontinensen elterjedt. Különösen Mexikóban, Braziliában, Ecuadorban, Argentínában, Chilében, Peruban. Mexikó Köztársaságban Morélia városában 2008. július 29-31-én tartották az V. Országos Szereteláng Kongresszust 1100 hívő részvételével, amelyen én is jelen lehettem. Igen felemelő, felejthetetlen élményt jelentett számunkra ez a kongresszus. Mindenki, aki csak ott volt, élő lángot vitt haza a szívében.

Augusztus 11-17 között Sao Paulóban (Brazília) került megrendezésre az amerikai országok vezetői és lelkipásztorai részvételével egy igen fontos találkozó, amelyen kidolgoztuk a nemzetközi Szereteláng Mozgalom Alapszabályait.

Legjobban Braziliában van elterjedve a Szereteláng. Ott több mint 120 városban, helységben vannak szeretelángos imacsoportok. Az Amazonas folyó mentén, az őserdők szívében fekvő Manausban egy házat ajándékozta a Szeretelángnak, amely annak az egész vidéknek a központjává vált.

Kanadából eljutott a Szereteláng Közép-Afrika francia nyelvet beszélő országaiba: Kongó/Ruanda, Togo, Kamerun, Elefántcsontpart, Burkina Faso és Madagaszkár. Kongóban tavaly vettek meg kanadai segítséggel egy árvaházat, ahol fiatal afrikai kármelita nővérek megindították az első Szereteláng árvaházat. A régóta dúló polgárháború, az AIDS betegség

nyomán maradó sok kis árvát gondoznak majd a kedves nővérek, akik közösségüket és árvaházukat is a Szűzanya Szeplőtelen Szíve Szeretlángjáról nevezik el.

Egyiptomban, Kairóban, Mons. Joseph Sarraf, a Rómával egyesült kopt egyház püspöke kért a francia Szeretláng füzetkéből, melyet ő maga sokszorosít, és terjeszti papjai és hívei körében.

Dr. Zsoldos Imre, verbita szerzetes pap, egyetemi professzor Tajvanban, fordította le kínai nyelvre a Szeretláng lelki napló kivonatát, melynek hatására egyre több kínai és tajvani keresztény próbál a Szeretláng szellemében élni. Sőt Ausztráliában is egyre terjed a mozgalom.

Már nagyon értékes tanúságtételeket kaptunk érsek és püspök atyáktól, akik elismerik s támogatják a Szeretláng Mozgalmat. Az elmúlt héten el látogatott hozzánk egy brazil házaspár a kisfiával, hogy felkeressék a Szeretlánggal kapcsolatos helyeket, ott imádkozzanak és megbeszéljék velünk a Mozgalommal kapcsolatos tennivalókat. Ők most a Szeretláng Mozgalom nemzetközi vezetői.

A Szeretláng célja: a lelkek megmentése és megszentelése. Ehhez kínálja fel a Szűzanya új eszközként Szeplőtelen Szíve Szeretlángját. Több üzenetben is hangsúlyozza: „Ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam rendelkezésetekre, mint most: Szívem Szeretetének lobogó Lángját. Amióta az Ige Testté lett, ily nagy megmozdulás még nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint Szívem Szeretetének Lángja. Ilyen még nem volt, mely a Sátánt így megvakítaná. S rajtatok áll, hogy vissza ne utasítsátok...”

Fogadjuk hát el hálás szívvel égi Édesanyánk ajándékát, s éljünk vele, használjuk fel e nagy kegyelmet minél több lélek megmentésére.

A Szűzanya kérése, hogy mindaz, aki Szeretlángjáról tudomást szerez, vegye úgy, mint tőle kapott személyes meghívást!

Ha valaki szeretne csatlakozni ehhez a Mozgalomhoz és több információt szeretne kapni, fordulhat a következő címre: Szeplőtelen Szív Alapítvány 1029 Budapest, Álmos vezér u. 22. Tel.: (00-36-1)376-9654

P. Róna Gábor SJ
(Keresztény Élet, 2009. február 1.)

„Értetek és sokakért”

Pünkösöd napjától fogva az Egyház ismét a „sokakért” kifejezéssel fordítja magyarra a népnyelven bemutatott szentmisében a bort átváltoztatásának egyik szavát. A „sokakért” kifejezés a mindössze tizenkilenc évvel ez előtt elterjedt „mindenkiért” pontatlan fordításának a helyébe áll vissza. A szentmiseáldozat bemutatásakor a pap ezeket a szavakat mondja tehát a bor konszekrációja során: „Vegyétek és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé. Ez a vér értetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

A szentmise latin szövegének népnyelvi fordításában Magyarországon 1991-ben történt változás, amikor a Miskolcra akkori kiadásában a latin „pro multis” kifejezést már nem a „sokakért”, hanem a „mindenkiért” kifejezéssel fordították, követve bizonyos külföldi (olasz, német, angol, stb.) fordításokat. Az értelmező fordítás nyilvánvalóan a megváltás egyetemességének katolikus tanítására vonatkozik, ami hitünk része, azonban mégsem adta vissza eredeti pontossággal a „pro multis” helyes értelmét, amely ennél többet is kifejez.

Ezért rendelte el Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, az MKPK elnöke 2009. május 11-én kelt levelében, hogy az idei Pünkösöd ünnepétől fogva helyre kell állítani a bort átváltoztatásakor mondott szavak fordításának szövegűségét. A latin mintakiadásban szereplő, kezdetektől fogva változatlan „pro vobis et pro multis” helyes fordítása tehát: „értetek és sokakért”.

A magyar nyelvű szövegfordítás helyreállítását az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció 2006. október 17-én kelt levelében írta elő, hangsúlyozva annak fontosságát és lelkipásztori szükségszerűségét, hogy ahol korábban egy pontatlan formula volt használatban, ott a híveket megfelelően előkészítsék a *pro multis* kifejezés szabatos népnyelvi fordításának (újra)bevezetésére.

A magyar népnyelvi fordítás helyreállításának helyes és közérthető teológiai magyarázatát megtaláljuk Egyházunk tanításában. Világos tanítást ad erről Aquinói Szent Tamás egyházdoktor: „Krisztus Vére mindenki számára kiontatott, ami annak elégségességét illeti, de csak a választottak javára, amennyibe annak hathatóságát nézzük; ez alatt azonban nem azt kell érteni, hogy e Vér csak a választott zsidók hasznára ontatott, akiknek az ígélet szólt. Ezért mondja hát [Krisztus] „értetek”, azaz a zsidókért, és „sokakért”, azaz a népek sokaságáért. Vagy ezzel az apostolokra

mint papokra utal, akiken keresztül a Passió kegyelmi hatása a szentségek kiszolgáltatása alkalmával másokat is elér.” Különbséget kell tehát tennünk a krisztusi keresztáldozat elégségessége (sufficiencia) és a hathatósága (efficiencia) között, és ez alkalmazható az alapítás szavaira is.

A Trienti Zsinat (1545-1563) által, Szent V. Pius pápa jóváhagyásával közrebocsátott, dekrétum erejű Római Katekizmus számunkra talán még érthetőbben fogalmazva tanítja nekünk a következőket:

„A hozzáadott szavak *„értetek és sokakért”* egyikét Lukács, másikat Máté evangéliumából vették [Lk 22,20; Mt 26,28], de ezeket az Anyaszentegyház Isten Szent Lelkétől vezetettve összekapcsolta. Ezek arra irányulnak, hogy hirdessék [Krisztus] szenvedésének gyümölcsét és hasznát. Mert ha erejét tekintjük, meg kell vallani, hogy a Megváltó mindenki üdvösségéért ontotta Véré; de ha arra a gyümölcsre gondolunk, amelyet az emberiség nyert belőle, könnyen belátható, hogy az nem mindenkinek, hanem csak sokaknak volt hasznára. Amikor tehát [Krisztus] azt mondta: *„értetek”*, ez alatt mindannyiszor a jelenlévőket értette, vagy a zsidó nép közül kiválasztottakat, amilyenek a tanítványai is voltak, kivéve Júdást. Mídon pedig hozzátette, *„sokakért”*, ez alatt a zsidóságból vagy a pogányságból származó választott maradékot akarta érteni. Ezért hát okkal nem használta a *„mindenkiért”* kifejezést, mert e helyen egyedül a (megváltó) szenvedés gyümölcseiről van szó, és az Ő szenvedése csak a választottaknak hozta el az üdvösség gyümölcsét. Erre vonatkoznak az Apostol [Szent Pál] szavai: *„Krisztus is egyszer lett áldozattá, hogy sokak bűnét elvegye”* (Zsid 9,28), és ugyanígy a mi Urunk szavai János evangéliumában: *„Értitek könyörgök. Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert ők a tieid”* (Jn 17,9).” (Ford.: Ft. Dr. Alácsi Ervin János)

A szentmiseáldozatban megvalósuló krisztusi áldozat jelen van Krisztus szándéka és a *„mindenki”* számára hathatós kegyelmi ereje szerint, valójában azonban üdvözítő hatása csak *„sokak”* számára jár tényleges haszonnal. Mindnyájunknak úgy kell tehát élnünk, amint a lángnyelvű ferences hitszónok, Barsi Balázs atya buzdított bennünket a Sümegcsehiben bemutatott első hagyományos ritusú szentmiséjének homíliájában, hogy ne csak a *„mindenkihez”*, hanem a *„sokakhoz”* akarjunk tartozni.

Legyen előttünk szüntelenül: Krisztus Vérének egyetemes megváltása csak akkor hozhat gyümölcsöt bennünk, ha elfogadjuk a kegyelmet és együttműködünk vele. Meg kell halnunk Krisztussal, hogy Vele együtt éljünk is (vö. Róm 6,8). Mert jóllehet Krisztus valóban *„mindenkiért halt*

meg” (2Kor 5,15), nem mindenki kapja meg halálának jótéteményét, hanem csak azok, akik részesednek szenvedésének érdemében. Az Apostol buzdít, emlékeztet bennünket a Trienti Zsinat megigazulásról szóló határozata, hogy szüntelenül adjunk hálát az Atyának, *„aki arra méltott bennünket, hogy részünk legyen a szentek örökségében, a világosságban”* (Kol 1,12), és aki kiragadott minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fia országába, amelyben elnyerjük a megváltást és bűneink bocsánatát (Kol 1,13k).

Fülep Dániel, papnövendék

„Leborulva áldlak, láthatatlan Istenség”

A szentáldozás földi életünk legnagyobb ajándéka

Az Oltáriszentség magunkhoz vétele földi életünk legszentebb pillanata. Katolikus hitünk Szent Titka Krisztus valóságos jelenléte a Legméltóságosabb Oltáriszentségben, akit úgy veszünk magunkhoz, mint az élet kenyérét (vö. Jn 6,48). A Trienti Zsinat az Úr teljes szentségi jelenlétét hirdeti: *„a legméltóságosabb Oltáriszentségben a kenyér és bor konszekrációja után ugyanezen érzékelhető anyagok színe alatt igazán, valóságosan és lényegileg jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus, az igaz Isten és igaz ember”*.

Az Úr Krisztus tényleges, valóságos és lényegi jelenléte az Oltáriszentségben a szent színek feloszlásáig tart, és a még érzékelhető legkisebb részecskékre is egyaránt kiterjed. Ebből következik, hogy a szentáldozás a legkomolyabb testi és lelki előkészületet, a Szentség kezelése és magunkhoz vétele pedig legteljesebb hódolatot kívánja meg tőlünk. Az Oltáriszentséget a hívő csak súlyos büntől mentes, felkészült lélekkel engedheti a szívébe, mindig ügyelve arra, hogy az Úr Szent Teste az Eucharisziában a legnagyobb védelmet kapja meg. Ennek a magas követelménynek tökéletesen megfelel a katolikus Egyház tradíciójában örökölt áldozási forma, mely szerint a Legméltóságosabb Oltáriszentséget térdelve és nyelvünkre fogadjuk, miközben áldoztatótálca és áldoztatókendő segíti a pap minden mozdulata közben a Szentség védelmét.

Az utóbbi évtizedekben a szentáldozási fegyelem radikális megváltozásának vagyunk tanúi. Számos országban visszaélésként elterjedt, majd széles körben később engedélyt is kapott a kézbeáldoztatás, mint engedmény, sajnos Magyarországon is, melynek modern *gyakorlata* azonban a Szentség méltó vételét és oltalmát illető szempontoknak a legkevésbé sem fe-

lel meg. A szentáldozás helyes és kívánatos módja ugyanakkor továbbra is a térdelve, nyelvre való áldozás, melyet Szentatyánk példája nyomán nekünk is gyakorolnunk és tanítanunk is kell, engesztelő szívvel könyörögve az Úrhoz a Legméltóságosabb Oltáriszentséggel való méltatlan bánásmód és vétel által a Vele szemben elkövetett bűnökért.

A kézbeáldoztatás súlyosan sérti az Oltáriszentségben rejtező Urat

A kézbeáldoztatás során, mikor a pap a Legszentebb Oltáriszentséget az áldozó tenyerébe helyezi, a szentáldozáshoz járuló személy voltaképpen magát áldoztatja meg, hiszen Krisztus Testét a paphoz hasonlóan maga emeli a saját szájához. A Szentséget ekképpen fogadó és mozgató kezek nagyon gyakran eleve nem is tiszták. A Szent Test apró morzsái, melyhez hasonlókat a pap a kánoni ujjairól nagy gonddal köteles purifikálni, minden esetben az áldozó tenyerére és a Szentséget szájához emelő ujjaira tapadnak, amivel senki sem törődik, s így az áldozó kezének közvetítésével a szent partikulák szanaszét hullanak a földre, beletörlődnek a ruházatba, rákerülnek a templomi padra. A kézbe áldozó az Oltáriszentségnek a kezére tapadt aprócska morzsáit tovahordja, tudta nélkül kezet fog vele, széthinti a gépkocsijában, az autóbusz kapaszkodóján, s jobb nem is folytatni. A kézbeáldozó elveszíti a Szentség méltó fogadtatásának örömét és kegyelmét is: élete legszentebb pillanatát, a szentáldozást a legtöbb esetben úgy éli át, hogy az Oltáriszentséget jellemzően épp kanyarban, „menet közben” veszi magához. Ilyen körülmények között a Szent Test vételének a mindent megelőző nagyszerűsége is elhomályosul, amely a szentmiseáldozatra és az Eucharisziára vonatkozó protestáns tévtanok elfogadásának a melegágyává válik.

A kézbeáldozás gyakorlatát téves nézetekre alapozva terjesztették el

A kézbeáldoztatás modern kori gyakorlata a II. Vatikáni Zsinat után jelent meg a világ számos pontján, eleinte közönséges visszaélésnéként, amelyet a Szentszék aztán utólagosan engedélyezett és szabályozott. Magyarországon a kézbeáldoztatási gyakorlat 1986-ban kapott szentszékileg jóváhagyott püspökkari engedélyt.

A Szentszék Istentiszteletek Kongregációjának korábbi titkára, *Albert Malcolm Ranjith* érsek a következő figyelemre méltó megállapítást teszi a kézbeáldozással kapcsolatban:

„A kézbeáldozás kapcsán el kell ismernünk, hogy ezt a gyakorlatot az egyes részegyházakban sietve és visszaélésnéként vezették be azonnal a zsinat után; ily módon megváltoztatva a korábbi évszázados gyakorlatot, az

új gyakorlat pedig időközben az egész Egyházban szabállyá vált. Ezt a változást azzal az állítással akarták igazolni, mely szerint a kézbeáldozás jobban tükrözi az evangélium szellemét és az ősegyház gyakorlatát.”

Az általános érv e gyakorlat mellett, amely szerint a kézbeáldozásnak e modern módja ökeresztény gyakorlatot követ, a rendelkezésre álló patrisztikus bizonyítékok alapján teljesen igazolhatatlan. (Részletesen tudósít erről Athanasius Schneider ORC közép-ázsiai püspöknek az egyházi tradíciót messzemenően igazoló *Dominus est – az Úr az!* c. kiváló könyve, melynek magyar fordítása már elkészült. Imádkozzunk mielőbbi kiadásáért!) Az őskeresztény gyakorlat minden áron való helyes alkalmazása szerint ma a kézbeáldozónak a leborulás előzetes tiszteletadás után, jobb tenyerébe kellene fogadnia a Szentséget, s mély meghajlás közepette, ajakkal kellene fölvennie a szentostyát, nagy gonddal mintegy végignyalva a tenyer felületét, hogy semiféle morzsát ne hagyhasson hátra. A Szentség megóvása végett igen körülmenyes kézbeáldozási procedúrát nem véletlenül váltotta fel a térdelve, nyelvre történő áldozás, áldoztatótálcával és áldoztatókendő használatával együtt, amely egyszerre biztosítja a Szentséggel való legmegfelelőbb gondosságot, valamint az áldozó hódolatát, és a praktikus szempontoknak is egészen megfelel. Az ősi gyakorlat elégtelen, a tradícióval összeegyeztethetetlen utánzására aligha lehet kielégítő érvet találni, ami tipikus jele annak, hogy a kézbeáldozás mai gyakorlata a modernizmus eszmei hátterére épül.

A Szentírás szerint az embernek le kell borulnia Isten színe előtt

„Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban” (Fil 2,10) – tanít bennünket Szent Pál apostol. A Szentírás egyöntetű tanúsága szerint a fölséges isteni jelenlét előtti leborulás vagy letérdelés az alázatos imádás kifejezéseként a tiszteletnek alapvető gesztusa.

Így olvassuk a Királyok első könyvében: *„Amikor aztán Salamon elimádkozta ezt az imádságot és könyörgést az Úr oltárának színe előtt – ahol az ég felé tárt kezekkel a földön térdelt, mind a két térdével – felállt és harsány hangon megáldotta Izrael egész gyülekezetét”* (1Kir 8,54–55). A király könyörgő imádsághoz felvett testtartása egyértelmű: térdre áll az oltár előtt.

Ugyanez a hagyomány található az Újszövetségben is. Pétert térdre borul Jézus előtt (vö. Lk 5,8). Hasonlóképpen cselekedett Jairus, amikor arra kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg leányát (Lk 8,41). A leprából meggyógyított samariai leborulva adott hálát az Úrnak (Lk 17,16). Máriát, Lázár testvérét, amikor Lázár életéért könyörgött (Jn 11,32). A felséges jelenlét és az isteni kinyilatkoztatás előtti leborulás ugyanezen gesztusával találko-

zunk mindenütt a Jelenések könyvében (Jel 5,8.14; 19,4). Szent János elbeszéli, hogy imádással borult az Úr angyalának lábai elé, amikor látta és hallotta a neki szóló kinyilatkoztatást (vö. Jel 22,8).

A legjobb módja annak, hogy kifejezzük tiszteletünket az eucharisztikus színekben előttünk álló, mérhetetlen nagysággal és szentséggel bíró Úr iránt, Péter apostol példájának a követése, aki térdre borult az Úr előtt és felkiáltott: „*Uram, menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok!*” (Lk 5,8)

A szentáldozással kapcsolatban nemcsak a leborulásra, hanem az Oltáriszentség nyelvre fogadására is találhatunk biblikus megfontolásokat. Ezekiel jelképesen közvetlenül a szájába kapja Isten igéit: „*Nyisd fel szádat, és edd meg azt, amit én neked adok! Erre azt láttam, hogy íme, egy kéz nyúlt felém: benne kenytekeres volt. (...) Erre felnyitottam számat, s ő megettette velem azt a tekerest (...). Erre megetttem azt, és olyan édes lett a számban, mint a méz.*” (Ez 2,8–9; 3,2–3)

Elképzeltető, hogy Krisztus az utolsó vacsorán a kenyeret minden apostolnak közvetlenül a szájába helyezte, és nem csak iskarióti Júdásnak (vö. Jn 13,26–27). A közel-keleti vidékeken ténylegesen létezett Jézus idejében egy olyan hagyományos gyakorlat, amely még ma is változatlan maradt: a ház ura saját kezűleg eteti vendégeit, oly módon, hogy szájukba helyez egy szimbolikus darabkát az ételből.

A szentáldozásban magunkhoz vesszük a testté lett Igét, amely nekünk, Isten gyermekeinek valóságos eledelünk. Amikor az Oltáriszentséghez közeledünk, emlékezetünkbe idézhetjük a 81. zsoltár 11. versét is, amelyet a zsolozsmában imádkozunk Úrnapja főünnepén: „*Csak nyisd ki szádat, és én betöltöm*”.

A konszekrált kenyér (szentostya) színei alatt valóságosan jelen levő, nemcsak Testével és Vérével, hanem istenségének fenségével is köztünk rejtező Úr imádása a legtermészetesebb és legnyilvánvalóbb módon a térdelés vagy leborulás biblikus gesztusában fejeződik ki, melyet az Egyház tradíciója jól ismer és alkalmaz, s amelyet lelkünk java és az Oltáriszentség megóvása érdekében nekünk is követnünk kell.

A Szentek példája leborulásra és imádatra sarkall

A Szentek seregének imádságai ékes példáját adják számunkra az Oltáriszentség iránti köteles tiszteletnek. Aranyszájú Szent János, Alexandriai Szent Cirill, vagy éppen Szent Bonaventura fohászai a legszebb szavakkal is alig tudják kifejezni hódolatukat a Szentségben jelen levő Úr iránt. Gyönyörűen mutatja ezt az angyali doktor, Aquinói Szent Tamás szentáldozás előtti imája:

Mindenható, örök Isten, íme egyszülött Fiadnak, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak szentségéhez járulok. Ugy közeledem, mint szegény, egyszerű teremtmény az ég és föld Urához. Kérlek azért végtelen irgalmadra, légy kegyes betegségemet meggyógyítani, tisztátalanságomat megmosni, vakságomat megvilágítani, szegénységemet gazdagítani, hogy az angyalok Kenyerét, uralkodók Urát oly hittel vegyem magamhoz, mint az lelkem üdvösségére a leghasznosabb.

Engedd, hogy a kenyér színe alatt rejtőző kedves Fiadat, kivel most földi vándorlásomban egyesülni akarok, egykor az örökkévalóságban színről színre is megláthassam. Ki Veled és a Szentlélekkel él és uralkodik, mindörökkön örökké. Amen.

A Szentatya csak térdelve és nyelvre áldoztat

XVI. Benedek pápa következetesen példát mutat az áldoztatás legméltóbb formájáról: szentmiséin csak térdelve, nyelvre áldoztatja a híveket.

A pápa szertartásmestere, *Guido Marini* prelátus az Osservatore Romano újságnak 2008. június 25-én adott interjújában kijelentette, hogy a pápai miséken a jövőben az áldoztatásnak a szabályos formája, a pápa által addig is már több ízben gyakorolt, térdelve és nyelvre való áldozás lesz.

Guido Marini a következőket mondta:

„*Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a kézbeáldoztatás jogilag még ma is kivételes engedélyhez kötött, mely egyes püspöki konferenciák püspökeinek adatott csak meg. A pápa eljárása arra szolgál, hogy az egész Egyház számára érvényes általános szabály törvényi erejét aláhúzza.*” Nagyon fontos, hogy a titok és a hódolat iránti érzéket újra felébresztjük.

A nyelvre-áldozás - az áldozásnak XVI. Benedek pápa által előnyben részesített formája - „*nem csak formai dolog*”, mondta a vatikáni Istentiszteletek és Szentségek Kongregáció új prefektusa, *Antonio Canizares Llovera bíboros* a „La Razón” spanyol újságnak adott interjújában.

„*Mit jelent a szentostyát nyelvre fogadni? Mit jelent a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt letérdelni? Mit jelent a szentmisében az átváltoztatás alatt térdelni? Ezek imádatst jelentenek, ezek azt jelentik, hogy elfogadjuk, hogy Jézus az Eucharishtiában valóban jelen van*”, mondta *Canizares bíboros*, prefektussá való választásáig Toledo érseke.

„*Ezek tiszteletet és az Isten előtt magát földre vető ember hitének állapotát jelzik, aki tudja, hogy minden Istentől származik, és ennek tudatában elnémulva, Isten dicsőségétől, jóságától és irgalmától elkábulva érzi magát.*”

Ezért nem ugyanaz, ha a kezünket nyújtjuk oda és valahogyan fogadjuk a szentostyát azzal a magatartással, amikor ezt a helyzetnek megfelelő tisztelettel cselekedjük. Ezért nem mindegy, hogy állva vagy térdelve áldozunk, hiszen mind e jelek mélyebb jelentéssel bírnak. Ahova el kell jutnunk, az az embernek eme elmélyült magatartása, aki Isten előtt földre veti magát, és ez az, amit a pápa akar.”

XVI. Benedek pápa a Sacramentum caritatis kezdetű apostoli buzdításában a szentáldozással kapcsolatosan maga mondja: „Magunkhoz venni a szent Eucharisziát azt jelenti, hogy önmagunkat az imádás állapotába helyezzük Azzal szemben, Akit magunkhoz veszünk.” (Nr. 66.)

Imádkozzunk a kézbeáldoztatás gyakorlatának a megszüntetéséért!

A kézbeáldoztatásról összegzésképpen elmondhatjuk tehát, hogy annak modern kori gyakorlatát az egyes részegyházakban sietve és visszaélés-ként vezették be a II. Vatikáni Zsinat után, mely jellemzően azután kapott törvényes kereteket, hogy előzőleg széles körben elterjedt és szokássá vált. Széleskörű megjelenésének és elterjedésének a háttérében a liberalizmus és a modernizmus napjainkban tomboló eretneksége húzódik meg.

Az ősi gyakorlat önkényes megváltoztatását igazolni kívánó állítás, mely szerint a kézbeáldozás jobban tükrözi az evangélium szellemét és az ősegyház gyakorlatát, történetileg és teológiai nézve is igazolhatatlan. E modern kori gyakorlatban a Legméltóságosabb Oltáriszentség teljes körű megóvása ellehetetlenül: a kézbeáldozás során az áldozó tenyerére és ujjaira kerülnek a Szent Test apró morzsái, melyek aztán szétszóródnak, és méltatlan helyre kerülnek. A kézbeáldozás lehetősége direkt módon gyengíti az Eucharisztia szentségébe (különösen is a valóságos jelenlétbe) és az egyházi rend szentségébe (különösen is a pap és az Oltáriszentség egyedülálló kapcsolatába) vetett hitet.

A kézbeáldoztatás a Szent Test részecskéinek elhanyagolása, semmibevétele által súlyosan sérti a kenyér színében valóságosan jelenlevő Urat, közvetlenül rombolja a valóságos jelenlétbe vetett katolikus hitet, ellentmond az Egyház tradíciójának, ennek okán, mint a Szentség méltó védelmére és a tiszta katolikus hitre nézve rettenetesen kártékony gyakorlatot, a kézbeáldozást a vonatkozó engedély eltörlésével a lehető legsürgősebben meg kell szüntetni. A Szentséges Szűz Máriával, a Szent Angyalokkal és az összes Szentekkel együtt engeszteljünk buzgón a Legméltóságosabb Oltáriszentségben az Úr ellen elkövetett vétkekért, s imádkozzunk a térdelve, nyelvre áldoztatás visszatéréséért minél többen, minél többet!

Fülep Dániel, papnövendék

Mária- kegyhelyek

Csobánka - Szentkút

A fővárostól északra, a Pilis-hegység délkeleti végében, az Oszoly sziklái alatt húzódik meg a község, és ettől kb. 2 km-re az erdő fái között rejtőzik a Szentkút, mellette pedig a kis kegykápolna. A vidék gazdag történelmi múltra tekinthet vissza. Ezen a tájon már a honfoglalás korában is állott templom a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére. A közelben húzódó dobogókői országút mentén III. Béla király alapított cisztercita kolostort 1184-ben. Pilisszentkereszt közelében volt Boldog Özsébnek, a magyar pálosrend alapítójában remete telepe. A mai település elődje, a középkori Borony falu, a tatárjárás alatt teljesen elpusztult. Csobánkát a török hódoltság után ide települő szerbek alapították. A XVIII. század folyamán bajor, osztrák, majd szlovák telepesek érkeztek a faluba. A Szentkút eredetileg az ortodox szerbek búcsújáró helye volt, katolikus kultusza későbbi és német eredetű.

A forrásnak már a XIX. század elején gyógyító erőt tulajdonítottak: Lázkutacska, Fieberbrüdel volt a neve. A hely legendája szerint 1842-ben itt egy nyáját legeltető pásztornak megjelent a Szűz Mária. A látomás után a falusiak a forráshoz zarándokoltak, vizét ivásra és mosdásra használták, és a víztől többen csodálatosan meggyógyultak. Ekkor kapta a forrás a Mária-kút, Szentkút nevet. A számos rendkívüli gyógyulás közül kiemelkedik Lender Mária pesti vak asszony esete, aki 1943-ban a Mária-kútnál nyerte vissza látását. A következő évben hálából kis kápolnát építtetett a forrás fölé, és ebben a Segítő Szűz Mária népszerű képé helyezték el. A kép eredetijét id. Luca Cranach festette 1537-ben, ez a kép az innsbrucki Szent Jakab templom főoltárán van. Erről 1618-ban készült másolat a passai kapucinus templom részére, majd a passai képről is festettek másolatot, ez lett a bácsi Mariahilf templom kegyképe. A Segítő Szűz Mária kultusza a XVII. század elején a háborúk, járványok és az éhínség által szorongatott nép körében bontakozott ki, és gyorsan terjedt a Habsburg-monarchia területén. Magyarországon is több kegyhelyen látható a kép másolata.

A szentkúti kápolnát 1936-ban átépítették. Ekkor az eredeti koronás képet a jelenlegi kegyképpel, egy XVIII. század végi, ugyancsak vászonra festett, olajfestménnyel cserélték föl, amelyen a Szűzanya és a kis Jézus korona nélkül látható. Az eredeti kegykép a csobánkai plébániatemplomba került.

A Szentkút fölé 1913-ban lourdes-i barlang épült. Itt áll a szerbek keresztje is. Ezen valamikor Illés próféta képe volt látható.

A kápolna fő búcsúja Sarlós Boldogasszony napján, július 2-án van. Ezen a napon igen soka zárandokolnak ide a közelebbi és távolabbi környékről. és több nyelven, de egy szívvel-lélekkel imádják Istent és tisztelik a csobánkai Boldogasszonyt. A görögkeleti szerbek szent Illés próféta napján, július 20-án körmenetben vonulnak ki imádkozni a forrás fölé állított kereszthez.

A kápolna oltára fölött szárnyasoltárszerű keretben van a Szűzanya kegyképe és két oldalán a felirat:

Hozzád futok bánatommal, Boldogasszony édes!

A Pilisi-hegyek Boldogasszonya sok hozzá futó és közbenjárását kérő zárandok kérését hallgatta meg a múltban, és hallgatja meg ma is. Forduljunk hozzá mi is bizalommal!

K.D.

Hálaadó litánia

(termény betakarításra)

Uram, irgalmazz!
Krisztus kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz!
Krisztus kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten!
Megváltó Fiúisten!
Szentlélek Úristen!
Szentháromság egy Isten!

Irgalmazz nekünk!

Istenünk, aki az eget és a földet alkottad, ***Irgalmazz nekünk!***
Istenünk, aki a vizek élővilágát, az ég madarait,
a föld növényeit és állatait alkottad,
Istenünk, aki a mezők virágait felruházod,

Istenünk, aki az erdők fáit gondozod, ***Irgalmazz nekünk!***
Istenünk, aki a növény és állatvilág életét fenntartod és gondozod,
Istenünk, akitől minden szép és jó származik,
Istenünk, aki a vizek folyását rendezed,
Istenünk, aki a forrás vizével felüdítesz minket,
Istenünk, aki a háziállatokat, a terményeket és a gyümölcsöket
a mi gazdálkodásunkra rendelted,
Istenünk, akinek jóságában bízva vetettük el a magokat a földre,
Istenünk, aki ránk ragyogtatod a napot,
és esőt adsz alkalmas időben,
Istenünk, akinek hatalma alá van vetve a villámlás,
a mennydörgés és a jégeső,
Istenünk, aki erőt adtál a munkánk elvégzéséhez,
Istenünk, aki megáldottad munkánkat és elegendő termést adtál,
Istenünk, aki gondoskodsz lelkünk táplálékáról is,
Istenünk, aki a Kárpát-medencét hazánknak rendelted,
Istenünk, aki gyógyvizekkel és ízletes gyümölcsökkel
ajándékozol meg minket,
Istenünk, aki a gabona javával ajándékozod meg termőföldjeinket,

Hogy jótéteményeidről soha meg ne feledkezzünk,
Kérjük, add kegyelmedet!

Hogy adományaidat mindig üdvünkre használjuk,
Hogy jó sorsban soha el ne bizakodjunk,
balsorsban el ne csüggedjünk,
Hogy mint javaid kezelői, mindig a Te dicsőségedre törekedjünk,
Hogy minden segítséget kérő embertársunkban
a Te szent Fiadat ismerjük fel,
Hogy kenyerünket a szegényekkel testvériesen megosszuk,
Hogy az adakozásban mindig nagylelkűek legyünk,

Hogy családjainkat, házainkat, földjeinket, határunkat jóságosan megőrizzed, ***Kérünk Téged, hallgass meg minket!***
Hogy mindig érezzük magunkon és munkánkon a Te áldó kezedet,
Hogy minket, mint érett gyümölcsöket, a te csűrődbe
alkalmas időben összegyűjts,

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit,
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit,
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit,

*kegyelmezz nekünk!
hallgass meg minket!
irgalmazz nekünk!*

Uram hallgasd meg könyörgésünket,
és a mi kiáltásunk jusson eléd!

Könyörögjünk!

Mindenható Atyánk, minden jónak adományozója, Te tartasz fenn mindent hatalmaddal, és gondoskodsz atyai jószággal teremtényeidről. Kérünk, segítsd, hogy úgy használjuk a földi javakat, hogy azok által egyben az örökkévalókat is megnyerjük. Krisztus, a mi Urunk által. **Amen.**

Jánossy Gábor

(Engesztelő imádságok hazánk lelki megújulásáért – Stella Maris Alapítvány, 2007.)

Papság éve

Jézus Szent Szíve éves ünnepén kezdődött a papi jubileumi év.

Imádkozunk papjainkért, püspökeinkért, hogy minél többen tudjanak a helyes úton járni. Hogy minél többen Istent és az Ő ügyét szolgálják kizárólag, és ellen tudjanak állni a különféle önmegvalósítási és kényelmi csábításoknak, illetve távol tudják magukat tartani a mulasztás és a lanyhaság vétségétől. Imádkozunk, hogy a Szűzanya példájára alázatos szolgálatot tudjanak ellátni, és így sugározhasák Isten kegyelmének tüzeit a rájuk bízottakra.

A sátáni támadások mértéke miatt ehhez ma már az ima önmagában kevés, szükséges felajánlást is mellékelnünk. Ajánljuk fel napi fájdalmainkat, vagy böjti felajánlással támogassuk ezt a nagyon fontos és nemes célt! Hiszen papok nélkül nincs Egyház! Hívó, Jézusba „szerelmes” papok nélkül pedig szétszéled a nyáj, melynek számtalan jelét tapasztaljuk ma már.

Szökefalván a Szűzanya a hétfői böjtöt kérte a papokért.

A papnövendékekért és a hivatások születéséért ugyanígy kell cselekednünk. Figyelmeztethetjük erre minden szenvedő, beteg, öreg, elhagyott testvérünket is. Így értékessé válhat a legelhagyottabb, legkitaszítottabb ember testi-lelki szenvedése is!

Van miért cselekednünk. Cselekedjünk! Engeszteljünk! Tartsunk ki!

Jánossy Gábor

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

A Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelőse – Dr. Kovács Zoltán atya eddigi kinevezését követően – 2009. július óta Sóti János S. J., plébános, Törökbecse (Vajdaság, Szerbia). – A szerkesztő

Magyarok Nagyasszonya

A két világháború és a Trianoni szerződés mély depresszióba és reményvesztettségbe sodorták nemzetünket. Egyes körökben lábra kapott az a demagógia, miszerint „Mária elhagyta országát”. Nem hiányoztak azonban lánglelkű hithirdetők, akik új reményt öntöttek a nép szívébe, bátorítva mindenkit, hogy most még inkább bízzuk életünket a *Boldogasszony* oltalmába.

A XX. század további eseményei még tovább gyengítették a nép hitét és reményét, tudatosan zúzva szét napról napra a magyarok nemzeti önazonosságát. A Szovjetunió „hőstetteinek” magasztalása nem fért össze a *Magnificat*-tal. Az erkölcsi értékek hiányában és a meglévő értékrend teljes zavarában a liberalizmus rákos daganatként emészti népünk identitását. Miután a Boldogasszony kultuszának gerince a nemzeti önazonosságunk, ezért ha ez a gerince megtörik, a kultusz is megtörik vele együtt.

A Magyarok Nagyasszonyának alakja minden korban válaszolt a lelki igényekre. Ma, a posztmodern összevisszaságban mintha kicsit hallgatna. Engedjük, hogy Mária-tiszteletünk csak az idősek generációjában éljen tovább és a népi vallásosság hasznos elemei már csak a kis falvakban és a határon túli magyar közösségekben legyenek fellelhetők egy ideig még, vagy be akarjuk fogadni Máriát a XXI. század bánataiba és reményeibe? Akarjuk, hogy a Magyarok Nagyasszonyának tisztelete visszhangra találjon a fiatal nemzedék lelkében, vagy hagyjuk, hogy a fiatal katolikusok számára a Szent István-i felajánlás a tündérmesék sorába degradálódjék? Egyoldalúan ismételtetjük csak, hogy Mária hogyan volt jelen hazánk történelmében vagy észrevesszük,

hogy ma is jelen van életünkben? Ha megszólítjuk Máriát, válaszolni fog, mert egy Édesanya nem hagyja válasz nélkül nehézségben lévő gyermekeit, ha hozzá fordulnak. Ki fog a mai kultúrában (vagy ha úgy tetszik: kulturális válságban) magát kicsit idegennek érző Magyarok Nagyasszonya-kultusznak új lendületet adni? A Vatikán? A posztmodern filozófia? A közélet vezetői? Nem! Mi magunk fogunk új kulturális lendületet adni Mária-tiszteletünknek! Mert más erre nem kompetens, csak mi, a XXI. század magyar katolikusi. Mária nem veszi le kezeit a Neki felajánlott Országról, s azt különösen nem engedí, hogy a hazugság Atyja tegye rá a kezét helyette!

Dicsőséges a múlt – zavaros a jelenkor. Milyen jövőre számíthatunk? Nemzetünk keresztire van feszítve: kiszolgáljuk a kozmopolita mentalitás értéktipró szabadosságát, ide-oda hánykolódunk az ideológiák és a demagógiák közt. Elhalványul bennünk a szépnek, a jónak, az igaznak és az öröknek, vagyis: Istennek a keresése. De legyen számunkra erőforrás az, hogy Mária nem veszi le kezeit rólunk! Ő, amint töretlen hittel és erős lélekkel állt Fiának keresztje alatt, míg a tömeg őrjöngött és ünnepelte az Igaz halálát, úgy ott áll ma is keresztire feszített Országunk alatt, míg a hamis Kánaán-ígéretektől megittasodott csöcselék őrjöngve követeli a Hazugság Atyjának, az ördögnek uralkodását fölöttünk. Ha sok mindennek meg is kell bennünk halnia, nemzetünk még nincs végleg halálra ítélve! Ha megtérünk, a feltámadás nem marad el. S amint Mária Fia feltámadásának első tanúi közt volt, úgy reméljük, jelen lesz Magyarország feltámadásánál is!

Hatalmas szerepet kap a folklór *Magyarok Nagyasszonyának* kultuszában. Anyaszentegyházunk hivatalos tanítása, mint érték, egy másik értéként közeledik a nép szívéhez a népi vallásosság által. Mária sokszor jelenik meg népünk dalaiban, ábrázolásaiban, történeteiben mint Anya, Királynő, vagy éppen mint Nővérünk. S ne felejtsük el arról a sok Mária-szentélyünkről sem, melyeknek nagy részét az illetékes egyházi hatóságok megvizsgálták és hitelesnek találták a hozzá fűződő jelenést vagy csodát. A kegyhelyek „mozgásba hozzák” a híveket – úgy lelkileg, mint fizikailag: nemegyszer szolgál egy-egy magán- vagy közösségi zarándoklat a hit megerősítésére, megtisztítására és elmélyítésére. (Gondoljunk csak Mátraverebély-Szentkútra, Máriapócsra, a Kútvolgyi Kápolnára, az Esztergomi Bakócz-kápolnára és még sok más Mária-szentélyünkre!) A kegyhelyekről mondta Isten Szolgája, II. János Pál pápa, hogy „felszabadítják a megtérés erejét”. Népünk büszke lehet arra, hogy a tiszta Mária-kultusz mindig fölötte állt a hiszékeny és érzelgős tiszteleti formának. Ha volt is rá példa itt-ott, a helyes kultusz mindig kijelölte a követendő utat.

Mária *asszony* mivoltát is szépen befogadta a magyar folklór. Az egyszerű magyar nép mentalitása méltán nem tud mit kezdeni egy-két évezrede élt zsidó nő alakjával. Ha azonban úgy jelek meg, mint egy közülünk, akkor máris közelebb áll hozzánk. Ma, amikor a nő szerepe a társadalomban kérdéses és hazug, feminista túlzásokkal van átítatva, egyoldalúan hangsúlyozva az emancipáció és a nő önrendelkezési jogának fontosságát, Mária a magyarok számára is utat mutat, mit jelent ma anyának lenni, mi az értéke a szüzességnek, mit jelent az igazi jegyesi kapcsolat és mit jelent az Istenben megélni a hivatást, melyet egy emberi személy, egy nő kaphat. Isten csak férfiakat tett apostollá, de – mint Mária példája is mutatja – a nőknek is ad magasztos hivatásokat. Az életszentség útja egyik nem előtt sincs zárva.

A *Magyarok Nagyasszonya* Fiától elválaszthatatlan (ld.: Ómagyar Mária-siralom). Elválaszthatatlan a magyar identitástól (*Nagyasszonyunk* ábrázolásakor sokszor megjelennek a más szentek is, különösen Szent István király). Mária a „néppel harcol” csaták idején, a barokk korban grandiózus alakjával hívja fel a figyelmet a katolikus Egyház nagyságára és a dicsőségre, melyre Isten meghívott; a felvilágosodás szelleme sokakat arra ösztönöz, hogy bemutassák a keresztény hit intelligenciáját, előtérbe hozva Mária-tiszteletünk értelmét; a restauráció és a romanticizmus korában gyakran kerülnek előtérbe Mária privilégiumai, nem véletlen, hogy ebben a korban lett kihirdetve Mária életének egyik legnagyobb privilégiuma, a *Szeplőtelen Fogantatás, s kettős anyaságából* (testileg Jézusé, lelkileg az egész Egyházé) minden korban meríthetünk. Népünk megfelelően követte a korszellem változásait, így a *Magyarok Nagyasszonyának* alakja minden korban választ adott a lelki igényekre.

A Mária-tiszteletben jelen van történelmünk. A sok csapás, az emberek depresszív hangulata leginkább énekeinket mutatkozik meg. Egyházi énekeinkben kevés az igazán örömteli dallamvonal és sok a szomorkás motívum. Helyes, ha bánatunkkal *Nagyasszonyunkhoz* menekülünk, de fel kell ismernünk, hogy a Nagypénteket Húsvét követi, hitünk természete szerint. Mária közbenjár értünk népünk zavaros jelenjében is, de megdicsőült állapotát jelzi: tatárjárás és török dúlás ide, elnyomások, világháborúk, Trianon és modern kizsákmányolás oda, a küzdelem csak ideiglenes, mert végső soron a Mennyei Atya minket is dicsőségre hívott meg az Ő Országában. De amíg a földön járunk, ebben az országban élünk, itt kell megélnünk keresztény hitünket. S a magyar nép mindig tudatában volt annak, hogy a történelem sötét utcáin nem egyedül kell végigmennünk, mert kísért kaptunk *Nagyasszonyunk* személyében.

Mi a feladatunk? Felismerni, hogy Mária nem vette le rólunk a kezeit! Felismerni, hogy Mária-tiszteletünknek nagyszerű alapjai vannak. Felismerni, hogy a posztmodern összevisszaságban még nem vezett ki az emberi lelkek mélyéből az az Isten által teremtett igény, hogy a szépet keressük, melyet a maga teljességében csak Istenben találhatunk meg. A szépet kereső embernek valódi szépség kell, nem érzékekre ható, pillanatnyi gyönyört nyújtó álművészet. Hol vannak a mai kor szép és helyes Mária-ábrázolásai? Megelégszünk helyette a pletykalapok által szépség kikiáltott, agyonsminkelt, züllött erkölcsű modellekkel? Kell nekünk Mária? Ő ma is számít ránk! Kell nekünk az igazság, melyet Mária szolgált és tükröz vissza vagy megelégszünk a hazugságokkal, melyeket újabb hazugságok erényként mutatnak be? Kell nekünk a mi *Nagyasszonyunk*, aki évezredek át mutatta az igazságra vezető utat? Ő segíteni akar az emberségünk megóvásában és egyre igazabbá válásában! Érdekel minket Egyházunk tanítása és az aktuális teológiai kérdések sokasága vagy betömjük a fülünket a TV-ben sugárzott badarságokkal? Válaszol a *Magyarok Nagyasszonya*-kultusz a mariológia nyitott kérdéseire? Nem igazán, mert nincs hozzá képzett szakemberünk! Akarjuk, hogy legyen? Imádkozunk azért, hogy legyenek tanult papjaink és teológusaink? Mire tanít minket Mária? Arra, hogy lássuk meg a hiányosságokat és legyen erőnk javítani rajtuk, feltétlenül bízva Istenben, ahogy Ő maga is tette! Kell nekünk igazi, termékeny kultúra, vagy elég az a néhány tehén, amelyet kitétek egy-két pesti utcasarokra? Mert a *Magyarok Nagyasszonya* ma is a szépre, az igazra, a jóra és az örökre irányítja figyelmünket. Azt a figyelmet, melyért a mai elaljasodott világ küzd. Azt a figyelmet, mely napról napra mérgeket és hazugságokat nyel. Ezt a figyelmet irányítsuk ma Máriára, mert Ő ma is tanítani akarja népét. Alázatos szóval, csendesen. Az Ördög túlharsogja. Menjünk a Szűzanyához közelebb, hogy meghalljuk! Pihenjen meg Édesanyai szíven szerencsétlen, becsapott, szétszabdalt és megbolondított nemzetünk! Az erkölcsi nyomorba döntött, szétesett családoknak legyen támaszuk a Szent Család! Lássuk meg az értékek krízisében a mi hatalmas értékünket: *Nagyasszonyunkat!* Ez kizárólag rajtunk múlik!

Szabó Títusz ferences atya mondta egy mariológiai konferencián: „Emögött a Mária-ország mögött egy jövő rejlik... Maradjunk Mária hűséges gyermekei, akkor szentek leszünk... Ha hozzá menekülünk, a magyar égbolt fénylő Csillagához, akkor országunk jelenjének és jövőjének hathatós támaszai leszünk!”.

Dr. Kovács Zoltán

Nagyboldogasszony

„Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona”. Ez a „nagy jel”, mely az Ősegyház gondolkodása szerint még magának az Egyháznak a szimbóluma, az idők során máriás értelmezést nyer. Ma nem véletlenül találjuk ezt a Szent János-i látomást a ünnep szentmiséjének olvasmányában: számunkra ez a jelkép Máriát, a mennybe felvett Istenszülőt jelenti, akit földi élete után Isten tesztével-lelkével az örök dicsőségbe vett.

Mit jelent számunkra ez a szimbólum? Valami nagy dolgot: egy olyan személyt, olyan asszonyt, aki dicsőséget, méltóságot sugároz. S ez a dicsőség, ez a méltóság Istentől ered, a kegyelmek Forrásától, melyet ez az Asszony hivatott visszatükrözni. Nem véletlen, hogy néhány Egyházatya és ókeresztény író a Holdhoz hasonlítja Máriát, mely nem saját fényét árasztja ki, hanem a Napét tükrözi vissza. Mária megdicsőült állapota Isten kegyelmének műve.

Mit mond még számunkra ez a szimbólum? Újabb üzenetet kapunk: íme, Krisztus feltámadása után egy újabb jel, melyet a Szent Hagyomány tár elénk: Mária mennybevitelle megmutatja, milyen lesz örökké létező lelkünk és majdán feltámadó testünk egysége. A Szentek még várják testük feltámadását, Máriában viszont ennek a jövő, boldog állapotnak már meg is csodálhatjuk megvalósult előképét. Ha valaki azt mondja: „De hát Krisztus istenember, az Ő feltámadása világos, de az emberi testét nehéz megérteni”, annak íme, az Egyház maga adja meg a választ a Szentlélek világosságánál: Mária egyszerű ember volt, de Istenre bízta egész létét, aki így dicsőítette meg Őt, hiszen – amint az Angyal mondta neki: - „Istennél semmi sem lehetetlen”. Az Istenben élő embernek a Mennyei Ország nem „kampányígéret”, hanem nagyon komoly és valóságos perspektíva. S az Egyház annak is örül Nagyboldogasszony ünnepén, hogy Isten Országában a megdicsőült Szűz vár majd ránk, de addig is, földi zarándokutunkon is kéri számunkra a Mennyei Atya kegyelmeit.

A Jelenések Könyve nagyon gazdag szimbólumot tár elénk: „az égből feltárult az Isten temploma és láthatóvá vált a Szövetség Ládája”. A Templom a zsidók legfontosabb kultuszhelyének számított: az imádság és az áldozatbemutatás szent helye azért is örvendett nagy tiszteletnek, mert a Szentek Szentje őrizte a Szövetség Ládáját, melyben a zsidó tradíció szerint Isten Törvénye, Isten Igéje rejtőzött, a kőtáblák, melyekre Isten maga írta a törvényeket népe számára. Mi, keresztények egy másik Templomot, egy másik Szövetség-ládát látunk ebben a Szent János-i látomásban: a mennybe felvett Istenanyát, akinek személye egyedi, megismételhetetlen,

akárcsak a zsidó Templom, hiszen Ő maga is Templommá lett: Isten Igéjét hordozta Magában: szívében és méhében. Testének Temploma az Új Szövetség Ládája, hiszen az Isten és az emberiség között köttetett Új Szövetség Szerzőjét, Krisztust hordozta magában, aki Új Törvényt hozott: nem azért jött, hogy eltörölje a régit, hanem hogy beteljesítse azt, a Törvénynek félelemből való, kényszerű teljesítése helyébe a szeretet parancsa lépjen, melyet keresztáldozatával pecsétel meg.

A Ószövetséget követő zsidó tradíció nem volt képes elfogadni, hogy a Szövetség Ládája elveszék vagy megsemmisüljék. Ezért születtek azok a történetek, melyek szerint maga az Úr rejtette el a Ládát vagy Illés próféta jött le érte és vitte föl a mennybe. Az Újszövetséget követő keresztény Hagyomány hasonló formában talált rá a Szentlélek világosságánál hitünk egyik legfontosabb igazságára: az Istenszülő Szűz teste, mely az értünk megtestesült Fiúistent hordozta, nem láthatott romlást! S mindez nem Mária érdeme, hanem Isten kegyelmének műve!

Egy másik jellel is találkozunk a nagy, vörös sárkánnyal. Ez a torz figura intő jel számunkra: a gonosz létezik, sőt: rombol és értéket pusztít. A halál is az ő műve. De a halál hatalmát most Krisztus feltámadását követően ismét letiporva látjuk: a Fiú keresztthalálának érdemei folytán Mária teste és lelke együttesen dicsőült meg, győzedelmeskedve a halálon. Az Ördög erős, de csak teremtmény. Isten azonban Teremtő és Újjáteremtő. Aki Benne él, „még ha meghalt is, élni fog”.

Meghalt Mária? A gondolkodó keresztény joggal teszi fel e kérdést. XII. Piusz pápa a Mária mennybevitelét kihirdető, *Munificentissimus Deus* kezdetű bullában nem adott erre határozott választ. A dogmában megfogalmazott hitigazság örök érvényű: „A Szeplőtelen Szűzet... földi életének végén testtül-lelkestül fölvette Isten a mennyei dicsőségbe”. A mennybevitel ténye tehát biztos, melyet az nem befolyásol, hogy Mária meghalt-e s Isten feltámasztotta-e rögtön, vagy pedig közvetlenül, halál nélkül, ún. *transitus* révén alakult-e át az ő földi létállapota mennyéivé. Sokak szerint Mária nem halhatott meg, mert ha Ő maga a Szeplőtelen Fogantatás, akkor nemcsak az át-eredő büntől kellett mentesülnie, hanem a haláltól is, mely szintén az ösbűn következménye. Mások szerint viszont, ha Krisztus maga is meghalt, aki pedig Isten Fia, akkor Mária, mint egyszerű ember sem lehetett ez alól kivétel, s ebben is hasonlóvá vált Krisztushoz. (Isten Szolgája, II. János Pál pápa is az utóbbi vélemény felé hajlott). Erre a kérdésre a Szentlélek fényében kell az Egyháznak megtalálnia a választ. Mária testi-lelki megdicsőülésének tényét, a dogma magvának igazságát azonban a kérdés nyitottsága nem sérti.

„Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona”. A különböző keresztény kultúrák hamar maguké- vá tették ezt a szimbólumot és nemegyszer át is alakították a saját mentalitásuk szerint. Isten Anyja nemzeti Mária-tiszteletünk során úgy jelenik meg, mint a Magyarok Nagyasszonya. A csillagkoronát nálunk hamar felváltotta a Szűzanya fejére helyezett Szent Korona, s megjelenik a többi koronázási jelvény is. A lábai alatt fekvő hold a törökellenes harcok idején a kereszténységnek az iszlám fölött aratott győzelmét jelentette meg, vagy fogalmazta meg, mint feladatot. A Magyarok Nagyasszonyának a Millennium évéig nem volt önálló liturgikus ünnepe: Nagyboldogasszony ünnepe hordozta magában leginkább nemzetünk Mária-tiszteletét. Nemcsak azért, mert a mennybevitel hitigazságát a magyar nép ezer éve töretlenül hiszi és vallja, hanem azért is, mert – mint tudjuk – a Legenda szerint a haldokló Szent István király Nagyboldogasszony ünnepének előestéjén ajánlotta az országot jelképező Koronát Máriának, mielőtt másnap visszaadta volna lelkét Teremtőjének.

Nemzeti identitás és Mária-tisztelet történelmünk során szorosan egybe- forrt népünk hitében. Ma, amikor nemcsak hitünk értékeit, s ezzel együtt Mária-tiszteletünket, hanem nemzeti önazonosságunkat is teljesen meg akarja semmisíteni a „nagy, vörös sárkány”, még inkább kérnünk kell Isten kegyelmét hitünkre és népünkre. A mennyei, örök dicsőségbe fölvelt Istenszülő Szűz legyen hitünk vezérsillaga és hathatós közbenjárónk, hogy amint Ő, úgy mi is megdicsőíthessük életünkkel a mi Urunkat és a Szentek boldog társaságában egykor mi is örvendezve köszönthessük Nagysz- zonyunkat!

Dr. Kovács Zoltán

Postaládánkból

Rövid emlékezés Kiss Áron atyára

Az elmúlt fél évben Kiss Áron atya válaszolt a levelekre, akit most magához hívott a Teremtő. Róla emlékezünk meg röviden ezzel a cikkel. A teljes be- széd anyagát honlapunkra (Aktuális gondolatok) feltesszük. – A szerkesztő

Tizenegy évvel ezelőtt, az Esztergomi Papnevelő Intézetben egy szobába kerültünk. S ha az első hetek nem is teltek súrlódások nélkül, a Szentlélek tüzeiben hamar megszületett az a barátság, mely a 405-ös szoba egykori lakói számára mindmáig hatalmas erőforrás.

Ami Áron atya személyéből rögtön megragadott, az komolysága volt. Nem valami gyermeketeg vagy öntelt ábrázattal jött be a Szemináriumba, hanem komolysággal és alázattal. Tiszta tekintete pedig határozottságot, egyenességet, jóra való elszántságot sugárzott. Sziklaszilárd jellem volt. A tisztesség, az adott szó becsülete, az egyértelmű, világos fogalmak használata, a tetteknek és következményeinek habozás és mellébeszélés nélküli felvállalása jellemezték Áron atyát. Imádságos lelkület, mely nincs farizeusi módon homlokára írva. Csendes növekedés a jóban, mely mentes minden karrierizmustól, önmegvalósítási kényszertől, mások letiprásától. Amennyire kemény tudott lenni, legalább annyira gyengéd is volt. Ha másoknak segítséget kellett nyújtani, nem ismert fáradságot. Kispapi éve alatt is rengeteget foglalkozott a kitalálással, elesett, megragadott gyermekekkel. Mélységes karizmája volt a neveléshez, s mindazok lelki gondozásához, akiket nemegyszer könnyelműen nevezünk a „társadalom söpredékeinek”. Nem „szalonpasztorációt” végzett, hanem ideje jó részét a legelesettebb, legnehezebben kezelhető emberek közt töltötte, Isten szeretetét hirdetve tetteivel és szavaival a nyomortelepen, a nevelőintézetben és a börtönben.

Áron atya életét különösen végigkísérte a kereszt tisztelete s szeretete. Kisgyermekkorától fogva különösen is vonzódott a feszületekhez, a keresztre feszített Üdvözítő képeihez. Talán nem véletlen, hogy első kápláni állomáshelye a Külsőferencvárosi Szent Kereszt Plébánia lett, s a második - és egyben utolsó - pedig Szent Kereszt Felmagasztalása titulust viseli.

Az igazi Kálvária azonban 2008 Adventjének elején kezdődött el Áron atya életében. Bö fél év kemény szenvedése tisztította meg lelkét, s készítette föl az Úrral való találkozásra. Két héttel azelőtt, hogy a halálos kór diagnózisa mindannyiunk számára váratlanul ismertté vált, egyik este meglátogattam őt itt, a plébánián. Egy igen nehéz életszakasz után végre kiegyensúlyozottnak tűnt, s örömmel újságolta: „Levelet kaptam Oszkár atyától!”. Történt ugyanis, hogy igen szeretett és tisztelt plébánosának halála után Áron atya örökölte meg azt az íróasztalt, melynek fiókja mögé szorult sok-sok év óta egy levél. Egy példány abból a levélből, amit Oszkár atya egyik év Karácsonya előtt plébániája betegeinek küldött, mérhetetlen szeretettel vigasztalva és erősítve őket. Akkor még csak neveltünk ezen. De két hét múlva Áron atya már úgy értelmezte: neki szólt ez a mennyei üzenet. S ami a levélben állt, az aktuálissá vált számára: Karácsony ünnepe szenvedve, de élő hittel szívében várta, az első kezelés viszontagságai közepette. S amire nem is figyeltünk igazán – pedig ott áll a levélben – bi-

zony, a halállal is számolni kell, de az igaz hívő embert ez sem riaszthatja el attól, hogy mindent rábízson Istenre, úgy, amint a szenvedő Jób is tette.

Mindannyiunk számára öröm, megnyugvás és remény forrása volt, amikor az első kezelés után Áron atya hazatérhetett. A kereszthordozás első hetei megtisztították, s közelebb vitték Istenhez. Érezhetően bölcsőbb lett, hiszen sokat elmélkedett és imádkozott. Annál nagyobb megrázkódtatást jelentett számára - s mindannyiunk számára - Húsvét után az a vizsgálati eredmény, mely jelezte: a beteg sejtek újra megjelentek vérében. S kezdődtek újra a rengeteg testi kínlódással járó kezeléseket, melyet a bezártságból és a papi szolgálat végzésének hiányából fakadó lelki szenvedések is alaposan megtetéztek. Egyre inkább foglalkoztatta Áron atyát annak gondolata, hogy szenvedéseit a papi lelkek megújulásáért ajánlja föl. Egyre többet, s egyre nagyobb szeretettel imádkozott paptestvéreiért.

Két nappal Áron atya halála előtt elzarándokoltam egy bakonyi Mária-kegyeszoborhoz, a Hajag Csillagához, mely számára különösen is kedves hely volt. S miközben gyógyulásáért imádkoztam, mintha „visszapattan-tak” volna a szavak. A végén értettem meg: nem, ne kérjük a gyógyulást. Isten mást készít számára. Másnap Áron atya üzenetet küldött, hogy nagyon rosszul van. Szeretné kérni a szentségeket. S azt éreztem: most gondolkodás nélkül mennem kell! Valami mélységes békét sugárzott, s ugyanilyen békével vette magához a szentségeket. Egyikünk sem gondolta, hogy utoljára. 2009. július 23-án, délben, a 29 éves Áron atya hősiessé viselt szenvedés után visszaadta lelkét Teremtőjének.

Áron atya közöttünk van! S közöttünk lesz, mert a Mennyei Atya Házából segít minket. Írjuk mi is mélyen a szívünkbe Áron atya papszentelési jelmondatát: „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, hanem inkább te győzd le a rosszat jóval” (Róm 12,21). Nekünk sem szabad engednünk, hogy legyőzzön minket a kétségbeesés, a hitetlenkedés, a reményvesztettség. A feltámadás hitével győzzük le a csüggedést!

S van egy nagyon kedves személy, akinek Áron atya egész életében, s különösen betegsége idején szakadatlanul fogta a kezét. Ez a személy a mi Édesanyánk, Szűz Mária. A Boldogasszony mélységes, intelligens, józan tisztelete koronázta meg mindvégig Áron atya hitét. Kérjük most az ő édesanyai közbenjárását magunk számára is.

Kovács Zoltán

A r ó z s a f ü z é r

Jáki Szaniszló: Fénnyel teli titkok

(A „Világosság titkai” feletti elmélkedés folytatása – az első titok az előző számban található)

*Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus
aki a bort vízzé változtatta* – a második fénnyel teli titok

A víz, ez a fényes anyag, új ragyogásban tündökölt, amikor Jézus borra változtatta. Az így létrehozott bor hasonló volt az akkori idők borához, egy sötét és sűrű folyadékhoz, amelyet vízzel kellett keverni, hogy élvezhető legyen. Innen az ősi szokás, hogy néhány csepp vizet kevernek a borhoz, melyet a misében átváltoztatnak, hogy Krisztus vére legyen. Ennyit a szimbólumokról.

Nem volt semmi szimbolikus a hat nagy kővederben és a víz mennyiségében, amely szükséges volt ahhoz, hogy teletöltsék azokat. János megjegyezte, hogy a történetek hitet váltottak ki Jézus első öt tanítványában. Övék volt most a fény, amit hitnek nevezünk, mégpedig olyan fokban, ami meghaladta azt a hitet, amelyet a Jordán folyó partján mutattak Jézus iránt. De még az így megnövekedett hitük is távol volt attól a hittől, amelyet a Mester hosszú távon is kívánt tőlük.

Ha már egyszer fellelkesítette őket ez a hit, megérthették, amit először csak János vett észre, bár még ő sem tudta teljesen felfogni. A csoda Jézus anyjának figyelmeztetésére jött létre. Felsőbb logika volt ebben, mivel Jézus első csodájának összefüggésben kellett lennie minden csodák legnagyobbikával, Jézusnak, Isten egyszülött Fiának szüzi fogantatásával. Magára vette testünket Mária közreműködésével, aki elsőként örvendhetett Isten üdvösségterve gyümölcseinek. Fia megváltó erejének köszönhető, hogy saját fogantatásának első pillanatától kezdve ment volt a bűn minden szennyétől, beleértve az eredeti bűn komor tökéletlenségét.

Fia most megkezdte munkáját, hogy megmentse az embert a bűntől, s egy olyan tervet hajtson végre, amelynek lényeges részei voltak az általa véghezvitt csodák. Tehát teljesen odaillő volt, hogy Anyja, kinek testét

mint az üdvösség eszközét köszönhette megjelenjék az első csodánál. Ott volt, éppen úgy, ahogyan jelen volt, amikor Fia bevégezte művét a kereszten. Egy szövegíró, akit előzetes emberi elgondolások vezetnek, újra és újra az előtérbe tolta volna Máriát, de a szöveget most Isten Fia írta. „Időm még nem érkezett el”, volt a válasza Anyja figyelmeztetésére, tudván, hogy az az idő csak néhány pillanatig várat magára.

János nem említi, hogy Jézus hangos szóval adott volna parancsot a hat kővedret megtöltő víznek, mint ahogy a háborgó vizet egy parancssal lecsendesítette. Ha hangos parancsot adott volna is, a zajos lakodalmasok egyike sem vette volna észre. De nem az ő szórakoztatásukra szolgált, hogy Jézus véghez vitte első csodáját, hanem annak az ötnek az üdvösségéért tette ezt, amely csoport hamarosan tizenkét főnyire bővült.

Ha annak a néhány száz falusi lakodalmasnak, akiknek jó része már némileg ittas volt, megmondták volna, hogy mi történt, rohantak volna, hogy Jézust királlyá tegyék. Azt tették volna, amit a másik több ezer is megpróbált, miután tanúi voltak, hogy néhány cipőt átváltoztatott annyi kenyérré, amennyi mindnyájuk éhségét lecsillapította. De Jézus terve más volt. Ő nem egy fényáradatot akart önteni a tömegre, hanem nyugodt fénnyel akarta megvilágítani néhány kiválasztott értelmét. Az ő elgondolása szerint fénynek embereket kellett megvilágosítani olyan emberek közvetítésével, akiket már besugárzott egy nem emberi fényesség.

Az ember talán megütközik ezen az isteni terven, de nincs joga vitatni azt. Csak azt teheti, hogy vagy elfogadja, vagy nem. A terv kezdettől fogva igen tapintatos volt és zavarba ejtő. Az ember eltűnődik, hányan vettek tudomást arról az Úr városában, hogy Ábrahám hirtelen felszedte a sátorfáját és kivonult ősi lakóhelyéről. És ugyanígy történt, amikor Isten eljött, hogy az emberek között lakjon. Nem trombitáltak mindenfelé angyalok, hogy egyikük Máriához fog jönni. Csak József kapott értesítést közvetlenül az esemény után, és Márián kívül egyedül ő volt jelen, amikor Isten Igéje újszülött alakjában a világra jött.

A terv, amely Istennek megfelelt, legyen jó az embernek is! Jézus csodáit nem a kíváncsiak és finnyások szórakoztatására vitte végbe, hanem a jóakarátú emberek megvilágosítására, a jóakarát pedig a legnehezebben megszerezhető árucikk marad az ember számára. A kánai csoda óta, amelynek a célja az volt, hogy csak fél tucat embert világítson meg, a csodák rendszerint csak néhány ember szeme láttára történnek.

Mindig lesznek olyan elmék, akiket elhomályosítanak előítéleteik, hogy miként is kellene Istennek csodákat tennie. Ilyesvalaki volt Renan, koráb-

bi papnövendék, a francia akadémiai világ egyik kétes dísz, aki úgy vélte, hogy egy csoda akkor lenne hitelt érdemlő, ha őt tudományos akadémia küldötteinek a jelenlétében történe. De akkor a csoda véghezvitele az akadémiai világot dicsőítené meg, azaz azt a testületet, amely kedvenc lakhelye az emberi faj nagyzási mániával teli alosztályának és amelynek nagyon gyakran a „gerinctelen gerincesek” lenne a legtalálhatóbb címkéje.

Jézus első csodájának körülményei annyira egyszerűek voltak, amennyire csak egy falusi lakodalom lehetett Galileában kétezer éve. És nem történt másként akkor sem, amikor Jézus Isten Országának körülményeit körvonalazta, amelyet hirdetni és beteljesíteni jött. Az ember csak akkor tud oda belépni, ha olyan öltözetet visel, amely a legmagasabb lelki előírásokhoz van szabva. A fény a menyegzős ház belsejében nem a balgák számára gyulladt fel. Hiszen amint a harmadik fénytel teli titok mutatja, az Isten Országának áldásai minden emberi várakozást felülmúlnak. Mária imádkozzék értünk, hogy gondolkodásunk mindig befogadóképes legyen a csodák Jézusának titokzatos fényére.

*Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,
aki meghirdette Isten országát – a harmadik fénytel teli titok*

Mind a három szinoptikus leírta Jézus nyilvános működésének első heteit vagy hónapjait, amelyek tele vannak az arra való hivatkozással, hogy Jézus bejárta egész Galileát és hirdette Isten Országának elérését. Akkoriban és most is szokásban volt ünnepléssel köszönteni egy új rezsimit, egy új kormányzat érkezését, s ennek során nagy szerepet játszanak a mesterséges fényhatások. Annak a fénynek a megjelenése, amelyet Jézus használt, hogy jelezze Isten Országának eljövételét, szigorúan belső jellegű volt. Nagyon sok beteget meggyógyított, de korántsem Galilea összes betegét, még kevésbé minden beteget Júdeában. Csak alkalmanként ment be pogányok lakta területekre, hogy ott csodákat műveljen. Ráadásul ezt is vonakodva tette, mint amikor engedett egy pogány asszony állhatatos hitének. Ezáltal közölte, hogy ami őt érdekli, az a hit felvillanása az emberekben, akár zsidók, akár nem.

És így volt akkor is, amikor elmondta nagyszerű beköszöntő programját, a Hegyi Beszédet. Nem választhatott volna fénylőbb háttérrel, mint a Genezaret tavának ragyogó tükrét. Egeria, egy zarándokasszony a 4. század végén, aki értékes beszámolót hagyott hátra szentföldi látogatásáról, megemlíti egy kápolnát, amit egy barlang fölé emeltek, szemben azzal, ahol Jézus elmondta programbeszédét. A hely nyilván kezdettől fogva sokat jelen-

tett a Szentföldön élő keresztényeknek. 1935-ben kiásták az azon a helyen épült kápolna maradványait, néhány mérföldre délnyugatra Kafarnaumtól és közel a síksághoz, ahol Jézus egykor a tömeget táplálta. De nemcsak a beszéd helyét, hanem dátumát is meg lehet határozni: Kr.u. 28 júniusa, mivel a kenyérszaporítás olyan síkságon történt, ahol a fű még gazdagon zöldellt.

Ennyit Jézus korszakalkotó beszédének háttéréről. Máté és Lukács említik, hogy látván a tömeget körös-körül nyüzsgöni, Jézus félrehívta tanítványait, hogy hallgassák őt. Biztos, hogy a tömegeből is jöttek néhányan. Abból a célból, hogy hallgassák, Jézus leültethette őket háttal a barlang elé, hogy hangja mindenütt jól hallható legyen. Ebben az elhelyezkedésben a tanítványok a tó ragyogó tükrére néztek, miközben Jézus leült, és a fényről tanította őket, amellyel összehasonlítva a természetes fényt (beleértve a bukkott emberi természet összes álcilllogását is): csupa sötétség.

Azzal a kijelentéssel, hogy Jézus felemelte tekintetét, amikor beszélni kezdett, Lukács bizonyára valami különlegeset akart kifejezni. Valószínűleg arra gondolt, hogy a pillanat jelentőségét érezve Jézus az égre nézett, biztosítandó, hogy égi fény áradjon abból, amit mondani szándékozott. Valóban csak az égre nézve, a halál utáni életre tekintve tudja valaki értékelni azt, ami csak sötétségnek látszik a pusztán emberi felfogás számára. Jézus a szelídséget állította követendő példaként az emberiség elé, amelyet megfertőzött az önhittség. A szegénységet magasztalta azok előtt az emberek előtt, akik mohón hajszolták a gazdagságot, beleértve tanítványait is. Nem vélték-e éppen ezek, hogy senki sem üdvözülhet, ha nehezebb a gazdag embernek bemenni a Mennyek Országába, mint a tevének átmenni a tű fokán? Jézus olyan boldogságokat mutatott be, amelyek a gyászból fakadnak, az emberi életnek ebből a legsötétebb tapasztalatából. Milyenfajta fény jöhet ezekből a boldogságokból?

Hasonló kérdések támadnak Jézus azon állításaihoz is, hogy boldogok azok, akik sírnak, akik üldözést szenvednek az igazságért, hogy boldogok azok, akiket hamisan vádolnak, akiket gyűlölnék, akiket gonoszként megvetnek, mert ragaszkodnak az Emberfiához. De mintha hangsúlyoznák, hogy mindez nem lehet vita tárgya közte és tanítványai között, ellenkező nézőpontból is átfogalmazta mondanivalóját: „Jaj nektek, akik most jóllaktatok, jaj nektek, akik most nevettek...”

Isten Országának eljövetele nem lehet felszínes vigadozás tárgya. Jézus még jobban aláhúzta ezt példabeszédeiben, amelyeket az Isten Országáról ezután mondott. Ha valaki a magvetőről és a magról, a mindenféle halat kifogó hálóról szóló példabeszédet hallja, vagy a szántóföldre gondol, mely-

be az ellenség minduntalan konkolyt vet, vagy akár a kincsre és a gyöngyre gondol: annak óhatatlanul mély aggodalmat kell éreznie. És ha valaki nem érezné ezt az aggodalmat – és ugyan ki akarna aggodást érezni az Isten Országával kapcsolatban? –, Jézus kijelenti az ő nemzedékéről, és bennfoglalva minden nemzedékről, hogy olyanok, mint a piacon ülő gyermekek, akik így kiabálnak egymásnak: „Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekeltünk és nem sírtatok” (Mt 11,17).

Fénnyel teli titok ez, és magas fokban megvilágít mindenkit, aki kész nyitott szemmel járni. Biztosan nem az „új” teológiának emberi fénye ez, hanem az a fény, amely azoknak a szívét árasztja el, akik készek figyelni a nem emberi szavakra. Mindezen lelkek közül Mária emelkedik a legmagasabbra, és ténylegesen abban a szöveg-összefüggésben, amelyben Jézus hirdette az Isten Országát, és ahol Mária megkapta legfőbb hitelesítését. Akárcsak Kánában, a hitelesítés ismét olyannak látszhatott, mint egy visszautasítás. Az asszony kiáltására, aki kijelentette, hogy boldogok az emlők, amelyek Jézust táplálták, Jézus azt válaszolta, hogy még mennyivel boldogabbak azok, akik az Isten szavát hallgatják, és megtartják azt. Egyedül Mária érezhetett teljes elégtételt, hiszen ezek a szavak igazán csak rá vonatkozhattak. Ami minket, tanítványokat illet, nekünk jól az eszünkbe kell vésnünk a feladatot, miszerint fel kell nőnünk Jézus szavaihoz, aki elvárja, hogy a Föld sója és a világ világossága legyünk. Mária imádkozzék értünk, akik olyan gyakran válunk íztelelné és olyan gyakran engedjük, hogy gondolkodásunkat elhomályosítsa a világiasság lidércfénye.

*Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,
aki a Tábor hegyén átváltozott színében – a negyedik fénytel teli titok*

Sohasem volt jelenet ragyogóbb, mint amelyben Péter, Jakab és János részesültek, miután Jézus felvitte őket egy „magas hegyre”, ami persze csak viszonylag volt magas. De senki emberfia nem részesült soha olyan fenséges élményben, sem síkságon, sem hegycsúcson, mint ők hárman. A három szemtanú közül csak egyetlenegy, Péter mondta el, amit látott. A három szinoptikus evangélistának arra kellett hagyatkoznia, amit hárman elmondtak arról, amit láttak. Máté szerint Jézus elváltzott előttük, „arca ragyogott, mint a nap, és ruhája fehér lett, mint a hó” (17,2). Márk azt közli, hogy „Jézus ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a Földön semmiféle ványoló nem

képes így ruhát kifehériteni” (9,3). Lukács pedig azt írja, hogy míg „Jézus imádkozott, teljesen átváltozott, és ruhája fehér lett és ragyogó” (9,29).

Harmincegynehány év távlatából Péter úgy érezte, mintha az egész fényben úszó jelenet csak tegnap történt volna, bár közben jó néhány sötét dolgot megtapasztalt. Ugyanakkor sejthette, hogy halálos megpróbáltatás vár rá és társaira Jézus szolgálatában. Azt írta levelében, hogy isteni figyelmeztetést kapott: „közel van sátram lebontásának napja” (2Pt 1,14). Fejfel lefelé feszítették meg, míg másokat szurokba mártott zsákba burkoltak, hogy emberi fáklyaként szolgáljanak Néró cirkuszában, borzalmas megvilágításul a nagy Babilon, azaz a Római Császárság előkelőségeinek és cselélékének szórakoztatására. Érezte, hogy a közelgő végső megpróbáltatáshoz csak úgy gyűjthet elég erőt, ha a szemét Jézus dicsőségére szegezi.

Ezt mindennél nagyobb készséggel tehetette, mivel nem kitalált mesék alapján tanította hittársait, hanem közvetlen bizonyosság szerint: „Hiszen szemtanúi voltunk nagyságának. Mikor ugyanis az Atyaistentől dicsőséget és tiszteletet nyert, ez a szózat hangzott hozzá a magasztos dicsőségből: „Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.” Mi hallottuk ezt az égből jövő szót, amikor vele voltunk a szent hegyen.”

Jézus társaságában nemcsak a három apostol volt, hanem Mózes és Illés is, az Ószövetség két fő képviselője. Ők ketten, így tudósít Lukács, elbeszélgettek Jézussal. „Megdicsőülten jelentek meg, és a halálról beszélgettek, amit Jeruzsálemben kell majd elszenvednie” (Lk 9,31). Más szavakkal: prófétáltak. Bár Péter és a másik kettő világosan hallották ezt, Jézus dicsőségének látványa érzéketlenné tette őket bármi iránt, kivéve a ragyogást, ami körülvette őket. Péter annyira magánkívül volt, hogy javasolta, építene három sátrat: egyet Jézusnak, egyet Mózesnek és egyet Illésnek, hogy ezáltal a dicsőségben fürdés ragyogó megtapasztalása állandósulhasson a Földön.

„Jó nekünk itt lennünk” – mondta Péter bevezetésül, azt gondolván, hogy soha semmi nem jön, ami eltérítheti őket onnan. De bizony nem így történt. Persze Péter nem sejthette, hogy egy éven belül a feltámadt Mester azt fogja neki mondani, hogy egyszer majd valaki más vezeti őt oda, ahová nem akar menni –, ezzel utalt Jézus arra, hogy valamikor Pétert kötéllal övezik fel, és Rómában a Janiculum-domb tetejére hurcolják, hogy ott keresztre feszítsék. Ott, fejével a földet súrolva, Péter csak az eget láthatta, de olyan fényben, amit emberi szem nem foghatott fel, és még kevésbé az a szem, amelyet egyre jobban elhomályosított az agyba tóduló vér.

Mindez csak a beteljesedése volt annak, amit Péter, Jakab és János Jézustól hallottak, amint a hegy aljához érkeztek. Jézus kezdte őket felvilágosítani

afelől, hogy az örvendetes ragyogás fénysugarai együtt járnak a sötétséggel való összeütközéssel. A világosság titkainak e legfényesebbike a keresztény tanítás legfőbb leckéjének a hangsúlyozása. A három tanítvány alig ért még a hegy aljára, amikor két figyelmeztetést kaptak. Az egyik az volt, hogy a gonosz lélek bizonyos fajtáját nem lehet kiűzni, csak böjt és imádság által. A böjtölés és imádság erőfeszítéssel jár. Az erőfeszítés pedig sokszor verejtékezést és vérhullatást is jelent. Különösen igaz ez Jézus másik figyelmeztetéséről, miszerint azok, akik követni akarják őt, mindennap fel kell hogy vegyék keresztjüket. A kereszt abban az időben nem kellemetlenségek és betegségek elviselését jelentette, hanem a kivégzés legszörnyűbb fajtáját. Krisztus követőinek erre is készen kell lenniük, mégpedig nap nap után.

Ennek igazságából semmit sem vonta le épp az a Péter apostol, aki, amint sok év távlatából visszaidézte a Tábor-hegyi élmény ragyogását és boldogságát, a hívők iránti kötelességéről beszélt. Amíg csak ebben a sátorban, azaz a földi létben élt, kötelességének érezte, hogy rámutasson az apostoli meghívás logikájára, vagyis arra, hogy mire is hívott meg minket Jézus saját dicsőségével és erejével. Arra, hogy részeseivé válva az isteni természetnek, megmeneküljünk a világban uralkodó vágyak romlottságától (2Pt 1,4). Ezt a figyelmeztetést arra alapozta, hogy egy súlyos prófétai szó birtokában van, amire jól teszitek, írta, „ha figyeltek, mint egy sötétben világító lámpásra, míg a nap fel nem virrad, és a hajnalcsillag fel nem kél szívetekben” (2Pt 18,19).

Amire Péter apostol utalt, nem a földi élet ragyogása, hanem az örök életé. Azaz, „per crucem ad lucem”, tehát kereszt által a fényhez. Ez a régi mondás több megbízható igazságot tartalmaz, mint az „új” teológia és lelkiség vaskos kötetei. Megint csak Mária bizonyul hitelt érdemlő mintaképnek. Amikor bemutatta Jézust a Templomban, ragyogás és egyszersmind sötétség vette őt körül. Ő segítsen tehát minket, hogy ennek a fénytel teli titoknak a szemlélése által megszabaduljunk azoktól az illúzióktól, hogy mi is tesz bennünket igazán keresztényekké. A kereszt, ami a Tábor-hegyi és minden más megdicsőülés egyedül biztos alapja.

*Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,
aki az Eukarisztiában nekünk adta magát – az ötödik fénytel teli titok*

A tett, amely által Jézus a kenyeret testévé és a bort vérévé változtatta, a legfényesebb folyamat, amely az anyag egy darabkájában megtörténhet, ám olyan folyamat, amely az emberi szem számára láthatatlan. János megjegyzése, hogy sötét volt, amikor Júdás elhagyta az utolsó vacsora termét,

nemcsak erkölcsi értelemben volt érvényes, de a visszamaradó tizenegy felfogására vonatkozóan is. Nincs semmi célzás az evangéliumban, amikor az utolsó vacsoráról beszámol, hogy az Apostolok felfogták volna, hogy Jézus éppen pappá szentelte őket. Pedig pontosan ez történt. Az Örök Főpap adta nekik a papi hatalmat, azzal a hatalommal, hogy továbbadják másoknak. És ez a hatalom továbbadódik ma is, kétezer évvel később.

Ez páratlan jelenség a vallástörténelemben, amelyre az utolsó vacsora vet egyedülálló fényt, a „szentély” homályossága ellenére, ahol az első szentmisét bemutatták. Ez az első mise szentségi módon elővételezte az Örök Főpap másnapi keresztthalálát. És az első pünkösdtől kezdve ezt a halált hirdetik minden szentmisében, amíg az Örök Főpap el nem jő újra az idők végén.

A protestantizmus keletkezésétől kezdve ennek a hatalomnak az átadását kétségbe vonták azon az alapon, hogy nem tudható bizonyossággal, vajon a lánc nem szakadt-e meg valahol a sorban. Nyilvánvaló, a történelmi dokumentáció, amely sohasem lehet teljes egy sok évszázadon át tartó folyamatot illetően, itt is hiányos. De a kifogás sokat elárul egyfajta gondolkodás sötéttségéről, amely rejtekhelyet keres a bizonyosság fénye előtt. Az egyháztörténet mutatja, hogy a Katolikus Egyház minden időben lényegében ugyanazokkal a szavakkal és ugyanazzal az aktussal, a kézrátétellel szentelt fel papokat. Csak egy a bökkenő. Azokat, akiket felszenteltek, nem mindig választották ki elég gonddal. Természetesen még ha a kiválasztás gondossága teljes volt is, valamit elnézettek. Bármely ember elkendőzheti igazi arcát.

De egyáltalán nem lehet elkendőzni, hogy akik annyira rágódtak azon, hogy a folytonosság dokumentációja hiányos, azok nem is nagyon törődtek a folytonossággal. Miután a egyházi folytonosságot megtörték, az úgynevezett „reformált” egyházak hiába igyekeznek „szentelni”. Ők csupán szolgákat választanak, hogy – amint Luther mondta szerencsétlen pályafutásának elején – elkerüljék a hangzavart a vasárnapi istentiszteleten. Az úrvacsoravétel drasztikus lecsökkenése a protestáns egyházakban éles fényt vet az elkerülhetetlenre. Ha egy forma egyszer eltörik, sohasem lehet több helyreállítani a töredékekből.

Mennyire más a pompa, amelyet a Katolikus Egyház, amióta szabad lett, bevitt az Eukarisztia ünneplésébe! Tanúsítja ez az Egyház tudatosságát, hogy minden fény, amelyet kiáraszt, az utolsó vacsora termékének homályos fényéből származik. Számunkra, akik el vagyunk kényeztetve fénycsövekkel és reflektorfényel, nehéz lefesteni ezt a homályosságot. De meg kell próbálnunk felidézni, mert másként nem sikerülhet behatolni az Eukarisztia titkába. Bár sötét a testi szemnek, ragyogó a hit szemének. Igazában protes-

tánsok voltak azok az anglikánok, akik katolikusként díszlelve magasztalták Berengariust. A 11. század szerencsétlen papja volt ő, az első, aki a merő ész késével boncolta az Eukarisztiát, ami kezdettől fogva misztériumot jelentett az értelem számára. Csak azok fogadják el készpénzként azt, amit Jézus a metafora minden látszata nélkül jelentett ki, akik valóban hittek az Ő isteni tekintélyében: „Vegyétek és egyétek: Ez az én testem.”

Azóta Jézus követői táplálkoztak azzal az étellel, amit saját testének mondott: az örök élet tápláléka ez a kenyér külső alakjában. Amennyiben a keresztények „reformált” csoportjai eltávolodtak az örök élet szellemétől, annyiban szoktak el a kenyértől is, amely Krisztus valódi teste. Ugyanakkor a Katolikus Egyház egyre nagyobb bizonyosságát adja, hogy az Eucharisziába vetett hite kreatív életerő. Egyenes vonal húzható Krisztus Teste ünnepének, az Úrnapnak a 13. századi elrendelésétől a barokk templomok egyre fenségesebb tabernákulumain keresztül az Eukarisztikus Kongresszusoknak a 19. század végétől elkezdődő láncolatáig.

Az Egyház biztosan nem gondolt arra, hogy elvegye a hangsúlyt az Eukarisztiába vetett hitéről azzal a határozattal, hogy a tabernákulumot helyezzék a főoltár közepéről egy oldalsó helyre a templomban. Sajnos ez a rendelet, mint a rendeletek általában, nem szándékolt következményekhez is vezethet. A Katolikus Egyház jelen válsága a világ haladó részein, különösen az Amerikai Egyesült Államokban, most egyre inkább úgy látszik, hogy gyökerében a hit alakulásának válságát tükrözi. Abban a mértékben, amelyben a Kis Katekizmus egyszerű nyelvezetét felcserélték a hitoktatási bőbeszédűséggel, csökkent az Eukarisztiába vetett mély hit.

Ilyen a másik sötét arculata ennek a fényes titoknak, amely először az utolsó vacsora termékének homályos fényében villant fel. Valóban sok okunk van arra, hogy Máriához forduljunk, akitől Jézus a testét kapta, amelyet táplálékul akart adni nekünk. Ez a táplálék olyan életet biztosít számunkra, amely felett a halálnak, az élet legsötétebb pillanatának nincs hatalma. Kérjük tehát Máriát, hogy imádkozzék értünk most, a „megújulásnak” ebben a különös korszakában, amely sötét válságot hozott ránk. Hiszen csak ha készek vagyunk helyrehozni a károkat, amelyeket magunknak okoztunk egy kétes teológiai megvilágosodás nevében, kérhetjük tiszta lelkiismerettel őt, hogy imádkozzék értünk halálunk sötét óráján, hogy ez az óra elhozza nekünk az Életet. Ezt az életet órákban, századokban, évezredekben, de még korszakokban sem lehet mérni, mivel az az élet az örökké élő Isten végtelen fényében fürdik.

(Jáki Szaniszló: A rózsafüzér húsz titka)